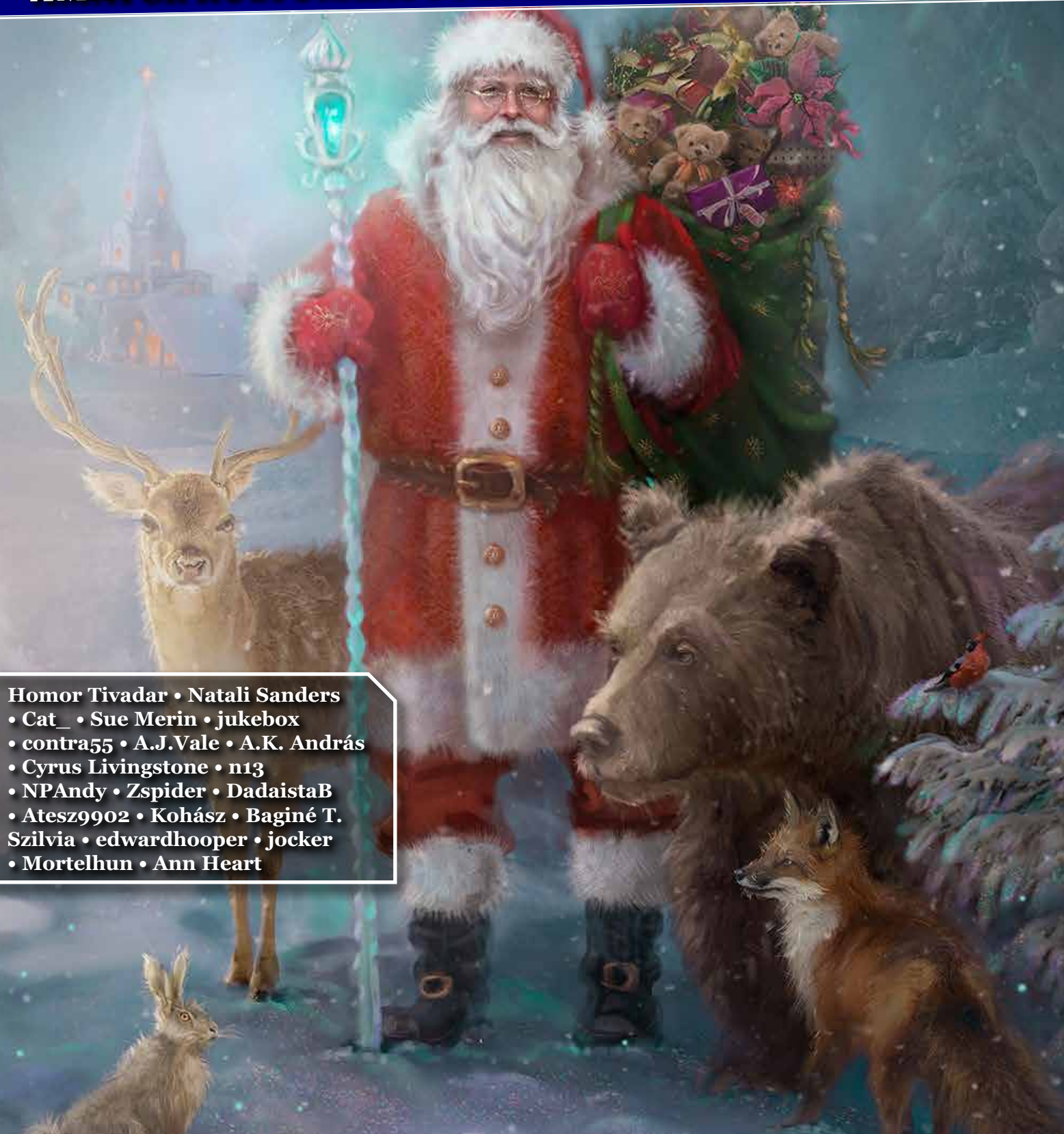

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Homor Tivadar • Natali Sanders
• Cat_ • Sue Merin • jukebox
• contra55 • A.J.Vale • A.K. András
• Cyrus Livingstone • n13
• NPAndy • Zspider • DadaistaB
• Atesz9902 • Kohász • Baginé T.
Szilvia • edwardhooper • jocker
• Mortelhun • Ann Heart

XVII. évf., 11. szám, 2025. november

Boucoba

Last romantics

Sirin bird

The music of wind

Ghost whale

Untitled Lonely lighthouse

autumn dream

INFO BOX

ANGELINA1970

Orosz művész.

Portfólió:

<https://www.deviantart.com/angelina1970>

Szerkesztői köszöntő

Lassan elmúlik az ős, beköszönt a tél, meghozza a Mikulás az ajándékokat, mi pedig meghoztuk nektek a legfrissebb Lidércfény AKF-et. :)

Véleményem szerint ismét remek tartalommal töltöttük meg a folyóiratot, és most is van benne csak itt megjelenő exkluzív novella.

Szerencsére van is miből válogatni, sok új alkotó érkezett nemrégiben az oldalunkra, de a régi nagy motorosok is ellátnak olvasnivalóval. Persze a huszonkét év alatt már megtapasztaltuk, hogy ez is, mint oly sok más, hullámzó, nem tudhatjuk, mit hoz a jövő. Most még örülünk. :)

Mint általában ilyenkor, igyekeztem ideillő borítót keresni. Meg kell mondanom, egyre küzdelmesebb, mire megtalálom a megfelelőt a tonnányi AI-generált képet kiszűrve (hiszen a Lidércfénynél a kezdetektől fogva azt tűztük ki célul, hogy valódi emberek alkotásait tesszük közzé). Úgy tűnik, hogy az alkotók egyre kevésbé osztják meg saját munkáikat – bár ebben bizonyára az is közrejátszik, hogy mindenki teli van különböző megbízásokkal, és nem jut idejük csak úgy a maguk kedvére alkotni. Így furok bele olyan grafikusokba, mint most is, akik remek képeket készítenek, de alig lehet róluk tudni valamit.

De elég a panaszláda kiborogatásából, inkább jó szorakozást, kellemes olvasást kívánok! :)

J.C.

Tartalomjegyzék

Novellák

Homor Tivadar - Szerelmünk emléke	4
Natali Sanders - Lápi lidérc	4
Cat_ - Utcai anizsz	5
Sue Merin - A Visszhang Háza	5
jukebox - Az őrangyal	6
contra55 - Több, mint álom	7
A.J.Vale - Átjáró	8
A.K. András - Álomkór	11
Cyrus Livingstone	
- Amikor a Nap feketébe fordult	13
n13 - A rab	21
NPAndy - A halál csak a kezdet	22
Zspider	
- Horror Hava 2025: Hívatlan vendég	24

Pályázat

A XIV. Lidércfény pályázat,

Halloween a Lidércclápon humoros

novellapályázat **eredményhirdetése** 28

Versek

DadaistaB - Hittel s szível	29
contra55 - Lángoló szívek dala	29
Sue Merin - Légy velem	29
Natali Sanders - Pislákoló fények	29
Homor Tivadar - Te meg Én	29
Atesz9902 - Újabb rés a pajzson?	29
Kohász - Legalább a szemed	30
Baginé T. Szilvia - Az első hó	30
edwardhooper - Őszi Tejút	30
jocker - A kék égbe kiáltom...	30
Mortelhun - Ne csak...	30
Ann Heart - A köd	30

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Homor Tivadar

Szerelmünk emléke

Meddő órán életem hozadékát sorba raktam, lelkem nyugalma tova szállt nyomban. Tavaszi mezők bódító illatát érzem a szélben, szerelmünk emléke távol, messzeségben, arcod fényét az idő kifakította régen. Lelkem éjfélete árnya pihen szobám csendjébe zárva. Borzong a tóparti sás, szél cibálja az útszéli fákat, őszi ködök lopakodva szállnak, végzetem üldöz egyre-másra, bánatot fakaszt sorscsapásra. Életemet csaltam önfelédten, vágya-

im délibábja belehalt sok csalódásba. Mióta elmentél lelkem szakadt húrja sebzett szívemet dúlja, tündöklő varázsd múltam tengerébe veszve – nem enged – vágyok vissza, emlékeimbe temetkezve. Újra látom a csodát, ahogy színes ruhában repülsz széljárta fényben, sziluetted oldódik misztikus éjben. A tavasz színes virágait az ősz rabolja, hideg csillagtalán éjben, végtelen magányólén lebegek én.

Natali Sanders

Lápi lidérc

A falu szélén, ahol az út már csak sáros ösvényként kanyargott a láp felé, sűrű köd telepedett az estébe burkolózó tájra. A gyerekeket azzal a feltétellel engedték útjukra a szüleik, hogy semmilyen körülmények között ne menjenek oda, főleg ma este, Halloween estéjén. De hát épp a tilos dolgok a legizgalmasabbak.

Három jelmezes alak – egy vámpír, egy boszorkány és egy Superman jelmezes – lopakodott végig az utcán, át a kerteken. Nevetgéltek, miközben a zsebeikben csörgött az összegyűjtött édesség. Aztán a vámpír, alias Máté, megállt, és a láp felé mutatott.

– Fogadjunk, nem mertek elmenni a hídig! – mondta kihívóan.

A másik kettő összenézet és megborzongott.

– Az tilos! – mondták egyszerre.

A lápot körüllegő köd most mintha halkan lélegzetet vett volna, s a víz felett apró fények kezdtek táncolni.

– Azok... micsodák? – suttogta a boszorkány, Luca.

– Lidércek – felelte halkan a Superman, Beni, akinek nagyapja sokszor mesélt róluk. – Azt mondják róluk, hogy eltévedt szellemek. Vagy valami... rosszabb.

De Máté már elindult. A híd recsegett a léptei alatt, a köd hideg ujjával simított végig a lábán. A többiek kellenül követték. Ahogy a láp közepére értek, a levegő meg-

változott – sűrűbb lett, nehezebb, mintha az idő is lassabban telt volna. A víz fölött fény derengett, és egy alak bontakozott ki belőle: áttetsző volt, mint a füst, a szeme halványan, kékesen izzott.

– Ki... ki vagy te? – kérdezte Luca.

A szellem elmosolyodott.

– Egykor ember voltam, mint ti. Most csak lidérc vagyok, a láp őrzője. Régen itt volt egy falu, tele vidám, dolgos emberekkel, jó volt az élet, de már csak én maradtam. Ám minden Halloween éjjelén látogatóim jönnek, olyan kíváncsi és merész gyerekek, mint most ti.

A gyerekek hátráltak volna, de a híd mögött a köd már sűrű falat vont, nem látták a lábukat sem.

– Ne féljete! – mondta a lidérc. – Csak egy dologra kérek titeket. Ne feledjétek, miért viseltek álarcot ezen az éjjelen! Nem azért, hogy ijesztgessetek, hanem hogy elrejtsetétek, kik vagytok... a szellemek elől, akik még keresik a helyüket, testüket és nagyon morcosak.

A gyerekek megborzongtak, de a lidérc lassan elenyészett a fényben. A köd felszállt, a híd ismét a régi volt, nyikorgott futó lépteik alatt.

Mire hazaértek, a cukorkáknak csak a megolvadt nyoma maradt a zsebükben, mintha sosem lettek volna igaziak.

Cat_

Utcai anziksz

Vannak ezek az elhagyott fél pár cipők az utcán. Magam is találtam már villamossíneken, rozszant pad alatt a parkban, az óvoda kerítése mellett, a strandon, télen.

Mindig elgondolkozom, vajon hogyan járt az illető tovább a fél, megmaradt cipőjében, vagy nem is járt, hanem vitte villamos, taxi, mentő, ember? Netán mindannyian féllábúak, és úgy döntöttek, na, mostantól elég, ha a múltbal lépek, nem kell arra cipő, úgyse fázik?

Ennél már csak az elhagyott teljes pár cipők a furcsábbak. Negyvenötös férfibakancs, körömcipő apró lábra,

szaros gumicsizma – jó, igazából csak sár – és egy virágmintás városi darab.

Mindig elgondolkozom, vajon hogyan járt az illető tovább cipő nélkül, zokniban, vagy mezítláb? Vagy nem is járt, hanem vitte ember, isten, ördög? Elszublimáltak a lábbelijük fölül a Nagykörúton, a Népligetben, a metróvégállomáson, és az elhagyott pár cipők csak várják, várják gazdájukat az örökkévalóságig, amíg az utcatakarító gép be nem söpri őket a gyomrába?

Sue Merin

A Visszhang Háza

A ház belül volt. Nem kint, nem a világban, hanem Neris fejében. Minden szobában más hang lakott: a kétely, a bűntudat, a magyarázat. A legnagyobb szobát, a királyi lakosztályt Zirell foglalta el, egykori barátnője. Ő volt a lehangosabb, a legkitartóbb, és a legnehezebben elhallgattatható.

A szoba, ahol Zirell lakott, nem volt sötét, de nem is sütött be napfény. A falakon egykori pillanatok vetítődtek, amikben Neris jól érezte magát. A mennyezetről azonban bántó mondatok lógtak, mint poros csillárok: „Bolond vagy.”, „Zaklatsz.”, „Nem vagy felnőtt.”, „Nem tiszteled a határait.”, „Erkölcstelen vagy.”, „Idegesítően nosztalgiazol”, „Féltékeny vagy”, „Szövegértés: egyes”. Minden szót Zirell hozott létre, amit Neris már ezerszer újrájátszott, de sosem írt át.

Most mégis itt állt. Nem félelemből, nem haragból, hanem tisztánlátásból. A kezében nem volt semmi. Nem hozott magyarázatot, sem bocsánatkérést. Csak önmagát.

Zirell vele szemben állt. Habár elszálltak az évek felettük, mégis úgy nézett ki Zirell, mint aki semmit nem változott a középiskola óta, ahova együtt jártak. Csupán a tekintete lett olyan, mint egy tükör, ami torzítva tudott visszanézni.

– Miért jöttél vissza? – kérdezte Zirell, a hangja parancsolóan követelte a választ.

– Nem jöttem vissza, csak elbúcsúzom – felelte Neris.

– De én még itt vagyok. A hangom még benned van. A nevem még visszhangzik benned – ellenkezett Zirell.

– Nem így van – jelentette ki határozottan Neris. – Emlék vagy. Egy régi visszhang, amit már nem ismétlek magamban tovább.

Zirell közelebb lépett, de a lépései nem hallatszottak. Mintha nem is a padlón járt volna, hanem egy régi gondolatban.

– Ez a hang nem az igazságom – folytatta Neris. – Te a múlt vagy, nem a jelenem és nem a jövőm.

A falak megremegtek. A mondatok a mennyezetről lassan lehullottak, mint az őszi fákról az elszáradt levelek. Egyik sem volt már igaz. Egyik sem volt már az övé.

A padlón egy kulcs hevert, a kijárat kulcsa. Nem a magyarázaté, hanem a szabadságé. Neris lehajolt érte. A kulcs hideg volt, de tiszta, ami végre a kezében pihent. Zirell ordított, ellenkezett, de már nem volt hatalma. Ahogy Neris megfogta a kulcsot, Zirell égni kezdett.

– Nem várok megértést – mondta Neris. – Nem kérem az engedélyed ahhoz, hogy önmagam legyenek. Nem viszem tovább a felelősségedet.

Zirell nem létezett többé. Elégett. Nem maradt belőle más, csak hamu és por. A szoba elcsendesedett. Nem fenyegetően, hanem békésen és véglegesen.

Neris kilépett. Becsukta maga mögött az ajtót. Lezárt egy korszakot, egy szerepet és egy hangot a fejében. A kulcsot a zsebébe süllyesztette. Nem azért tartotta meg, hogy feltámassza Zirellt, hanem azért, hogy újraalkossa önmagát versekkel, novellákkal. Tudta, hogy van magában egy tér, ami felszabadult, amit ő tölthet ki és ahol alkothat. Végre ő döntött.

jukebox

Az őrangyal

Nem könnyű az őrangyalok élete. Jobb híján ezt a megnevezést használom, mert ezt kaptam az emberektől. Pedig mondhatnám „villám őr” vagy „pont őr”, nem is tudom pontosan, pedig az egyik ilyen név közelebb áll a valósághoz.

Mert nem vagyunk mi angyalok. Arról nem is beszéllek, hogy az angyalok nem léteznek. Ez egy valami emberi megközelítés, a valóság eltorzítása a képzelet hatása alatt. Szerintem a baj az, hogy mindent a saját szintjükre emelnek le, hogy kielégítsék vágyaikat és álmaikat, melyek szerint az emberek az istenekre és szolgálókra hasonlítanak.

Pedig nem vagyunk az istenek szolgálói, és nem hasonlítunk az emberekre sem. Egy másik dimenzió lakói vagyunk, de ezt senki nem érti meg. Mindig a titokzatost, a természetfelettit keresik. Valódi formánk érthetetlen és elfogadhatatlan!

Bizonyos dolgokban képességeink úgy tűnhetnek fel, mint isteni hatalom: csodatevő. Például, a fizikai akadályokat nem ismerjük. Képes vagyok beilleszkedni az emberi szellembe anélkül, hogy az a jelenlétemet észrevenné.

Valójában az idő és a tér egy hasadásán keresztül érkezőnk ide, és a tudomány számára eddig ismeretlen fajta sugárzás vagyunk.

A meglepő, hogy az emberek időtlen idők óta sejtik jelenlétünket. Mindig őrangyalokról, jó csillagjokról beszélnek, érezve hatásunkat.

Mondanom sem kell, hogy soha nem szeretünk egy földi nőbe, s így bukkant angyallá sem változunk. Ez valóban képtelenség. Hogy úgy mondjam, mi más fizikai törvények hatása alatti lények vagyunk. Képesek vagyunk beleszólni az életükbe megőrizve anyagtalanságunkat, de képtelenek fizikai erőfeszítésre és kapcsolatra.

Nem tudok visszatartani egy embert a könyökénél fogva, ha megbotlik egyensúlyát elvesztve. Semmi fizikai kapcsolat közöttünk, tehát sem érzelem, sem vágy, hogy átváltozzunk, és testileg szeressünk egy földi nőt. Ezt nem lehet, ez semmi más, mint az önök romantikus vágya. Maguknál végső fokon minden csak nemi kapcsolat.

Nem könnyű az őrangyalok élete. Létezésem az idők kezdete óta az emberekhez fűződik, megpróbálom önöket befolyásolni. Csak erre vagyok képes. Közöttünk csak egy kapcsolat lehet: a befolyásolás.

Egyik képességünk a közeljövő ismerete, s így próbáljuk jó irányba terelni és hatással lenni önökre.

Megelőzőm gondolatait. Úgy érzi, hogy szabadon dönt és választ a különböző lehetőségek között. A jó választás a befolyásom eredménye.

A kellemetlen az, hogy erőfeszitésemet nem mindig koronázza siker. Gondolataim úgy érzi, mintha a magáé

lenne, de vágyai képesek elnyomni és rossz irányba terelni. Ez történt nemrég egy fiatal védencemmel. Mondhatom, hogy kedveltem, mert nagyon tehetséges volt és fényes jövő várt rá. Megakadályozva... Nem, megnyugtatta és logikusan mérsékeltre kényszerítve, hogy a sebesség imádata ne befolyásolja életét, hosszú, sikeres élet volt előtte. Minden idők legnagyobb fizikusát láttam benne. Majd, hogy átlebegett a tanulmányain! Már tanuló korában többször feltette a kérdést, honnan jönnek a tanárait is meglepő gondolatok?

Természetesen, a tudást én öntöttem belé. Számomra ez olyan, mintha egy szöveget diktálnék. Neki csak ismételni kellett, amit sugalmaztam. Az alap, a képességei tőle jöttek, szülői örökség volt, én csak segítettem, kifejlesztettem, jó mederbe tereltem ismereteit.

Egy délelőtt, amikor motorjára ült – szülei ajándéka –, láttam az utat, ahol száguldani akart. Láttam a gépkocsit kifordulni egy keresztútról 6 perc és 18 másodperc múlva, és a fiú véres testét a betonon.

Mindent megpróbáltam. Eszébe jutott, hogy délután egy kis tanulmányt kell írnia, s előtte a könyvtárban megkeresni néhány jegyzetet. Tétovázott. Mérlegelt. Láthatóan győztem. Sikerült jó irányba terelni. Visszamentünk a garázs felé. Csak néhány lépés, és vágyai ismét hatalmukba kerítették.

Csak fél óra, gondolta, nem veszítek sok időt. Csak én tudtam, hogy lemondott életéről.

Izgalomban észre sem vette, hogy lábujjhegyen kiosontam szelleméből. Nem tudta, hogy őrangyala elhagyta. Azt érezte csak, hogy egyedül maradt, valami furcsa elszakadást érzett. Hiányérzet? Ki tudja? Boldogan ült motorjára és elindult. Egyedül, nélkülem. Senki nem maradt a fülébe suttogni a saját álmainak tűnő gondolatokat.

Nehéz volt elviselni a sikertelenséget. Mert mi ketten – az ember és őrangyala –, mondhatom, hogy egymásba vagyunk fonódva. Szimbiózisban élünk. A mindenség minden életformája ellenállhatatlan mágnesként húz magához bennünket.

Persze, elképzelhető, hogy paraziták vagyunk. Kihasználjuk az embereket. Milyen tévedés! Mi nem függünk senkitől. Nem akarjuk, és nem kívánjuk leigázni a lényeket öntudatuk megkaparintásával. Ebben a mindenségben szükségünk van a teljes szimbiózisra – mielőtt újra találunk egy idő- és térhasadékot –, hogy visszatérve a mi dimenziónkba éljük életünket.

Mondhatnám, hogy olyanok vagyunk, mint a csavargók, keresünk, és mindig találunk.

Szeretjük az embereket? Nem. Nem táplálunk ilyen érzelmeket a különböző életformák irányában. Ebben a kiterjedésben mi idegenek vagyunk, de valamit csinál-

nunk kell. Létezésünk csak úgy érzékelhető, ha hasznosak vagyunk. Csak önökön keresztül létezzük.

Ezt nem érthetik, mert képtelenek elképzelni, mivel az absztrakció önöknek teljesen idegen, hogy milyen az állandó összeolvadás egy másik lényel. Annyira az anyagi élet befolyása alatt állnak, hogy az egyesülés ideája csak nemi kapcsolatot takar. Fizikai behatolást.

Világukat a szemükön, benyomásaikon keresztül érzékeljük. Ha valamiért elhagyom azt, aki befogadott, többé nem látom, amit ő lát. Az együttélés alatt megismerem az önök valódi környezetét, de csak felületesen, nagy vonalakban. Egyedül, a valóság mögötti realitásban vagyok, ami az érzékelt és észrevett dolgok mögött van.

Ezt nehéz elfogadni, tudom. Csak a valóság egyetlen formáját ismerik, amíg én, különböző megnyilvánulásait is.

Időnként a kapcsolat az ember és őrangyala között annyira tökéletes – hogy miért, ezt nem tudom –, hogy az ember érzi egy másik saját jelenlétét a fejében.

Ez történt egyik fiatal vendéglátómmal. Abban az időben – nem emlékszem pontosan –, tizennégy vagy tizenöt éves volt, eltűntem néhány napra. Észrevette távozásomat. Egyedül volt. Mintha elhagyták volna. Azt mondta környezetének, hogy a lelke hagyta el.

Valóban kiürült. Koraérett fiú, verseket írt. Nagyon szép verseket. Véletlen formálta közös életünket, életem egyik legnagyobb sikere volt. Ellenállás nélkül követett. Mint egy üres vázába, úgy töltöttem belé a gondolatokat. Én diktáltam, s neki csak másolnia kellett egy iskolafüzetbe.

Számomra is csodálatos gyakorlat volt. Még soha nem történt velem, hogy véletlen adta társam fizikailag érezze jelenlétem.

Együttműködésünk és közös életünk szerencsére hosszú és hasznos volt. Ösztönösen érezte, hogy nélkülem nem létezik. Hogy egyetlen jó gondolata sincs. Hogy időfecsérlés a fejét törni és próbálkozni az írással, valami ötletet találni és helyesen megfogalmazni. Tudta, hogy várni kell az általam választott pillanatot, éjjel vagy nappal, a percet, amikor megállás nélkül töltöm belé a gondolatokat és a mágikus szavakat.

Újra boldog volt, amikor visszajöttem, elfoglalva helyemet az életében. Többé nem volt elveszett, nem volt egyedül.

Most is rajta keresztül, a szavain keresztül magyarázom az őrangyalok valóságát. Ha ránk gondolnak vagy rólunk beszélnek, soha nem kell elfelejteni: nem könnyű az őrangyalok élete.

contra55

Több, mint álom

Márta hosszú ideje került a padlásszobát. Amióta a férje elment, ott maradtak a könyvek, a régi fényképek és az a hegedű, amelyen esténként játszott neki. Egyetlen hang sem csendült fel azóta, csak a por ült rá lassan, mintha a tárgyak is gászoltak volna.

Egy esős délután mégis kinyitotta az ajtót. A levegőben száradó festék illata keveredett a régmúlt emlékeivel. A sarokban ott állt a hegedűtök. Amikor kinyitotta, a húrok tompa fényben csillogtak, s abban a pillanatban Márta szinte hallotta is a dallamot, amelyet utoljára együtt hallgattak. A szívébe nyilallt a fájdalom, de a fájdalom mögött ott remegett valami ismerős melegség.

Az emberek gyakran mondták neki: „Tovább kell lépned!” Ő azonban tudta, hogy a múltat nem lehet levágni, mint egy elszakadt ágat. A szeretet nem fogy el azzal, hogy a test megszűnik lélegezni. Az érzések átjárják a mindennapokat, ott vannak egy fényfoltban a konyha falán, egy ismerős dallamban, vagy a szél suttogásában.

Aznap este nehezebben jött álom a szemére. Amikor végül elszenderült, különös világ nyílt meg előtte. Egy tóparton állt, a víz sima felszínén ezüst fény csillogott. A túloldalon mozdulatlanul állt valaki, az alakja ismerős volt. A férje nézett rá, mosolyogva, ahogy régen, amikor hazaérkezett a hosszú utakról.

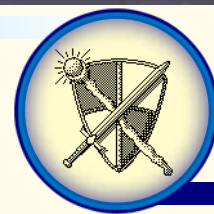
Márta előbb megmerevedett, majd hirtelen futni kezdett a part mentén. A szíve zakatolt, könnyek égették a szemét, de most nem a fájdalomtól, hanem attól az elsöprő boldogságtól, hogy újra láthatja. Nem volt távolság, nem volt akadály, egyszer csak ott álltak egymással szemben. A férfi keze meleg volt, ahogy átfogta az övét. Márta arcán mosoly és könny egyszerre futott végig, olyan erővel szorította magához, mintha soha többé nem akarná elengedni. Nem szóltak sokat, nem is kellett, a jelenlétük maga volt a kimondhatatlan öröm. Csak ennyi hangzott el:

– Ne félj, nem tűntem el! Benned élek, és minden álmomban ott leszek, amikor szükséged van rám.

A szavai a szívébe vésődtek. Márta átölelte őt, és érezte, hogy a hiány mögött ott van valami, amit a halál sem vehet el: a kapocs, az érzés, amely túlmutat a világ törvényein.

Amikor felébredt, a hajnal halvány fénye átszűrődött a függönyön. Könnyei lassan száradtak fel, de most mosolygott. Tudta, hogy amit látott, több volt pusztán álmnál, híd volt kettejük között, amelyen át újra és újra találkozhatnak.

A hiány nem múlt el, soha nem is fog, de ott ragyogott egy halvány fénysugár, amely minden sötétséget felülírt. A fény neve szeretet volt, és az a fény örök.

A.J.Vale

Átjáró

– Késtél! – húztam össze szemöldököm és kémleltem Simon esőáztatta arcát.

– Aggódtunk. Hol voltál? – A mellettem ülő Lydia apró mozdulatokkal kocogtatta kanálával az asztalon álló félig üres cappuccino-s poharát.

A magas, szőke, kislányos vonásokkal megáldott férfi zavartan simította hátra homlokáról nedves haját, miközben átázott farmerzakóját a szék támlájára terítette.

– Baleset volt a sugárúton. Elterelték a forgalmat, így jókora kerülőt kellett tennem.

– Telefonálhattál volna! – húzta el a száját Lydia.

– Ne már, Lányok! Csak egy negyedórát késtem – forgatta szemét a férfi.

– Ez pont elég! – lépett asztalunk mellé Nora, a kávézó tulajaja. – Pontosabb vagy, mint egy svájci óra. Ha nem vagy itt a szokott időben, akkor aggódunk. – Közben ideoda járatta szemét kis asztaltársaságunkon.

– Oké, igazatok van! Szólhattam volna – horgasztotta le a fejét a fiatal férfi. Rakoncátlan tincsei ismét a homlokába hullottak. Tengerkék szeme, mint egy függöny mögül, zsványan villant fel. – De látjátok, itt vagyok, épen és egészségesen.

– A szokásosat hozhatom? – vágott közbe Nora. Simon biccentett egyet.

– Mit szólnátok egy kis kóstolóhoz? A törzsvendégeinknek kijár egy kis kényeztetés. Új süti- és italbeszállítónk van. Isteni a mogyorós-banános pitétük. – Választ sem várva sarkon fordult és eltűnt a süteményes pult mögött.

– De térjünk a lényegre! Milyen volt a tegnapi randi? Milyen volt a lány? – kérdezte Lydia.

Én is kíváncsian tapasztottam szememet Simonra, aki félszegen mosolygott.

– Megmutathatom, ha akarjátok.

– Naná, hogy akarjuk! – vágtuk rá egyszerre.

A férfi feloldotta az asztalra rakott telefonja képernyő-zárját és rábökött egy alkalmazásra.

– Te Tinderezel?! – hüledezett Lydia. Felváltva, különös arckifejezéssel szemlélte a telefont és a férfi vonásait.

– Komolyan kérdezed? Hiszen te is fent vagy. – Simon Lydia időközben lángvörösre vált arcát fürkészte.

– Igen, fent vagyok rajta – vallotta be laposakat pillantva. – De rólad sosem gondoltam, hogy internetes társkersőn próbálsz párt találni.

– Miért ne? Ha másnak sikerül, akkor nekem is lehet szerencsém.

– Elég volt a civakodásból! – szóltam rájuk tettetett anyai szigorral.

Úgy megszeppentek, mint két óvodás, akik épp egy játékon vesztek.

– Mesélj végre, milyen volt a lány? – néztem Simon csillogó kék szemébe.

Egy vörös hajú, enyhén szeplős arcú, zöld szemű lány mosolygott vissza a képről ránk. Elismerően csettintettem a számmal. Most Simonon volt a sor, hogy elpiruljon.

– Nem találkozunk többet.

Kijelentését döbbszent csend követte. Lydia kényelmetlenül fészkelődött, Simon az ujjaival dobolt az asztalon, én pedig értetlenül pislogtam. Nora lépett az asztalunkhoz egy megrakott tálcával, rajta Simon latte-ját és a mogyorós-banános pitét egyensúlyozva.

– Jó étvágyat!

– Köszönjük! Fenségesen néz ki – állapítottam meg a jókora süti- és ital- szemlélve.

Nora továbblépett a szomszédos asztalt leszedni.

– Szóval mielőtt belekezdenél az élménybeszámolóba, kimegyek a mosdóba – fordultam Simon felé.

Elindultam a zsúfolásig megtelt kávézó asztalai között szaladva a helyiség túlsó felébe. Egy „Mosdók” feliratú fehér ajtón belépve azon morfondíroztam, hogy Lydia és Simon miért nincs még együtt. Óvodáskoruk óta tetszenek egymásnak, de valahogy sohasem lett belőle több. A női mosdó kilincsét lenyomva beléptem a tágas előtérbe. Vártam, hogy a mozgásérzékelős lámpa felkapcsoljon. De nem történt semmi. Körbevett a sötétség. Mindegy, úgy ismerem a helyet, mint a tenyeremet.

Óvatos léptekkel közelítettem meg az egyik wc-t, közben a szemem sarkából érzékeltem valamit. Oldalra néztem. Ott, ahol a kézmosók feletti tükörnek kellett lennie, egy különös, apró, derengő kék fényre lettem figyelmes. Lassan pislogtam egyet. Biztos a koromsötét játszik velem. Meredten bámultam a tükör irányába. Az előbbi aprócska kéklő folt sokkal nagyobb lett. Közelebb léptem, hogy jobban szemügyre vegyem. Örvényleni kezdett, akár a műholdas felvételeken forgó viharfelhők. Egyre csak terebélyesebb lett. Már elfoglalta a tükör nagyobb részét. Ködszerűen kavargott a kék paca, közepén megjelent egy fénylő gömb.

Ujjaimmal megérintettem a fényes gömböt. Különös borzongás futott végig testemen. Áramütés szerű bizsergést éreztem, mégsem volt kellemetlen. Egész közel hajoltam a jelenséghez. A fehér gömb fénye előtört a tükörből. Lassan körbefont, akár egy fénylő köpeny, beborította a testemet. A gömb maga felé rántott.

Kezem-lábam összegabalyodott, testemet hideg levegő súrolta, miközben forogni kezdett velem a világ. Lehunytam a szemem. Úgy éreztem magam, mint egy örült bűgöcsiga. Aztán hirtelen a pörgés abbamaradt. Kinyitottam a szemem, de csak sötétség fogadott. Hason feküdtem a földön. Elájultam?!

Zúgó fejemet megráztam, hogy elmém kitisztuljon. Különös módon valami nyomta a mellkasomat és a jobb combomat. Nem emlékeztem, hogy bármi is lett volna a

mosdó padlóján. Kezemmel óvatosan tapogatózni kezdem. Nyirkos, egyenetlen köveket éreztem tenyerem alatt. Továbbra sem láttam semmit. A nadrágzsebemben van a telefon! Kotorásztam egy darabig, míg végre megmarkoltam a mobilomat. Bekapcsoltam rajta a zseblámpa funkciót.

Felültem és körbepásztáztam a helyet. Felsikoltottam ijedtemben, majdnem elejtettem a telefont. Ez nem a kávézó mosdója! Ez egy barlang! Agyam lázasan zakatolt. Mégis mi a franc történt?! Hová kerültem? Újból felemeltem a mobilomat.

Meredek sziklafalak vettek körbe. A nedvesen csillogó barnásszürke falakat zöldes, sárgás mohatelepek, fehéren csillámló, pókhálóhoz hasonló fonalak tarkították. Alattam koszos, apró bogaraktól hemzsegő sziklás talaj terült el. Tőlem jobbról enyhe, áporodott levegőjű fuvallat csapta meg arcomat. Talán ott a kijárat?

Megtapogattam testemet sérüléseket keresve, de szerencsére semmit nem találtam. Felálltam és a telefonom imbolygó fényénél elindultam a beáramló szellő irányába. Keskeny, áthatolhatatlannak tűnő nyiladékot láttam magam előtt. Igyekeztem feltörő klausztróbiámat elnyomni magamban. Kifújtam tüdőmből az összes levegőt és átréseltem magam a szűkös résen.

Átjutottam! Más nem számít. Egy tágas, ovális, terem-szerű képződményben találtam magam. A helyiség túllaláról halk neszezés ütötte meg fületem. Lámpám fénye nem tudta áthidalni a nagy távolságot, így nem láttam, mi vár rám ott. Különös, sűrűlő hangok távoli zaja jutott el hozzám. Lesz, ami lesz, elindultam abba az irányba. Itt mégsem ácsoroghatok a végtelenségig!

Óvatosan közelítettem a hang forrása felé. Ahogy egyre közelebb értem, a lámpa fénye egyre tompult. Mintha az a valami elnyelte volna a ráirányuló fénysugarakat. A szürkés falak sötétségbe borultak, az előttem tornyosuló ismeretlen egyre nagyobbak tűnt. És akkor meghallottam különös, földöntúli hangját.

– Mégcsak ez hiányzott! Egy ember... a barlangomban!
– Morgásszerű, mégis magas hangja most már visszahangzott a fülemben.

Megköszörültem a torkomat. A hatalmas, sötét test megperdült a tengelye körül. Szembetaláltam magam velem.

– Ilyen nincs! – motyogtam, miközben hitetlenkedve ingattam fejemet. Telefonom fénye gyéren világította meg a fölem magasodó óriási lényt.

– Én is ugyanezt mondtam! – sziszegte centikre az arcomba bújva.

Nyeltem egyet. Hozzá hasonlót eddig csak meséskönyvekben láttam. Sárkányok nem léteznek! – mantráztam magamban. Győzködtem magam. Behunytam a szemem, majd újra kinyitottam, hátha eltűnik, én pedig ismét a mosdóban találok magam. De nem jártam sikerrel. Még mindig a barlangban voltam. Vele.

– Hogy kerültél ide ember? – Fenyegetően közel hajolt hozzám. Éreztem füstös, kesernyés leheletét.

– Fogalmam sincs. Őszintén. A tükörben megjelent egy kéklő örvény a közepén egy fénylő gömbbel. Hozzáértem. Aztán ott ébredtem – mutattam a hátam mögé.

Lábam és hangom is reszketett. Hirtelen sziszegő hang kíséretében torka felizzott és vöröslő lángcsóvák törtek elő belőle. Végem van! Vártam az elkerülhetetlent. De nem történt velem semmi. Ellenben a falon körbefutó, eddig pókhálónak vélt fehér fonalak hálózata felizzott és bevilágította a termet.

– Nem kell félned – vetette oda hanyagul. – Nem foglak bántani. Nincs mitől tartanod, amíg idebent vagy – tette hozzá sejtelmes hangon.

– Ki vagy te? – Ámuldozva néztem a táncoló fényekben felsejlő mattfekete pikkelyes testét.

– Moravis a nevem. És a Tied?

– Elena. Elena Gordon.

– Az Őrzők rendjének tagja vagyok – folytatta. – De gondolom, sejtelméd sincs, hogy mi az. – Szánalommal telve nézett le rám csillogó türkizzöld szemével.

– Igazad van. Tényleg fogalmam sincs, miről beszélsz. Honnan kéne tudnom?

– Átjöttél a világból a miénkbe. Onnan.

Értelenséggel kevert csodálattal bámultam az arcába.

– Hát ezzel nem sokat segítettél – hajtottam le fejemet.

– Szóval te tudod, hogy miért vagyok itt. Felvilágosítanál, kérlek? – néztem rá türelmetlenül.

Nagyot fújtatva sóhajtott, kishíján ledöntött a lábamról.

– Bocsáss meg, Elena! Elszoktam az emberek társaságától. Nem láttam fajtádbelit sok éve már. – Gondolataiba merülve hümmögött, miközben, mint egy kutya, amikor vackot készít magának, körbefordult a tengelye körül, majd lefeküdt, buzogányszerű farkát maga köré tekerve a barlang közepén. Hatalmas szemét rám emelte és áthatóan vizslatott.

– Mégis mit nézel rajtam?

– Keresem a jelet.

– Hogy mit?!

– A jelet. A varázslók jelét.

Szájtátva meredtem rá. Nem, ez nem lehet. Biztos csak álom!

– Biztosíthatlak, hogy nem az!

– Te... te tudsz olvasni a gondolataimban? – hebegtem.

Hatalmas, tetoválásszerű mintákkal díszített pikkelyes fejével bólintott. Szeme felizzott. Függőleges, ébenfekete, csíkszerű pupillája összeszűkülött, akár egy vékony rajzlap.

– Te is tudsz az enyémben. – Olyan természetességgel állította, mintha csak azt mondta volna, hogy a tej fehér.

– Azt mondtad, hogy a varázslók jelét keresed. Miért lenne rajtam ilyen?

– Mert csak egy varázsló tud átlépni a kapun. Senki más.

– Hát én biztos nem vagyok varázsló! – kacagtam.

– De az vagy! Csak még nem tudod. Bár ilyen rég nem fordult elő – morfondírozott maga elé bámulva.

– Mégis milyen régen? – kérdeztem óvatosan, félve a választól.

– A ti időtökkel számolva egész pontosan 782 éve.

Rémült arcomat látva próbált megnyugtató pillantásokat vetni rám

– Mégis hány éves vagy? A mi időnkkel számolva.

– 2136.

A meglepődéstől megrogyott a lábam, forogni kezdett velem a barlang.

– Szedd össze magad! Nincs időnk erre! – Óvatosan kémlelt a háta mögé, mintha attól tartana, hogy valaki meghallja a beszélgetésünket.

Húvös, tárgyilagos szavai hidegzuhanyként értek. Közel hajolt hozzám és óvatosan rám lehelt. Gyengédnek szánta, de számomra felért egy erősebb szélrohammal. Hosszú, barna hajam megemelkedve röpködött a fejem körül, mintha életre kelt volna. Felemelte fekete, karmokban végződő mellső lábát és az egyik karmával óvatosan félrehajtott hajamat a jobb fülem mögül.

– Igazam volt.

– Hogy érted?

– Ott a klánunk jele rajtad.

– Nincs ott semmi különös, csak egy anyajegy.

Lassan lehunyta szemét. Szemhéján vöröslő tulipánhoz hasonlatos jel izzott. Odakaptam a fülemhez. Anyajegyem egy vörös tulipánt formázott. Eddig ennek nem tulajdonítottam jelentőséget. Épp olyan volt, mint Moravisé. Vettem egy mély levegőt, majd lassan kifújtam, nyugtatva háborgó elmémet és lelkemet.

– És most mi lesz? Azt mondtad, hogy idebent biztonságban vagyok. Mi van odakint? Ki van odakint?

– Olyanok, akik nem akarnák, hogy kiderüljön létezésed titka.

Nyeltem egyet.

– Egyelőre ennek titokban kell maradnia. – Ismét a háta mögé nézett.

– Mégis meddig?

– Amíg meg nem tanulod a benned szunnyadó erőt használni. Épp ezért most, amilyen gyorsan csak lehet, vissza kell menned a világodba. Az emberek közé. – Megfordult és a falon látható halvány jelek egyikére lehelt. A sárkányfüst hatására az ábra kékesen felizzott.

– Ezzel nyerek neked egy kis időt. – Fejével a falon világitó rajzra bökött.

– Ezek után, hogy gondolod, hogy csak úgy visszamegyek?! – Dacosan toppantottam egyet. – Mégis milyen erőről beszélsz? Válaszolj! – toppantottam újra. – Kérlek! – tettem hozzá szelídebben.

Visszafordult és egyenesen a szemembe fúrta metsző tekintetét. Félnem kellett volna. Egyenesen rettegtem. Mégsem tettem. Sőt! Még soha nem éreztem magam ennyire biztonságban. Nem tudtam megmagyarázni a lelkemet átszövő melegséget, melyet ennek a hatalmas, idegen lénynek a közelében éreztem. Ösztönösen bíztam benne.

– Értsd meg, most el kell menned, Elena – atyáskodva fölém hajolt –, amíg elrendezek néhány dolgot. De vissza is kell jönnöd! Mi most már összetartozunk. – Mosolyra húzta széles száját. – Megmutatom, hogyan kell használnod az átjárót.

Bólintottam. Újra elfésülte kócos hajamat a fülem mellől. Éles karmával egy apró karcolást ejtett az anyajegyem és lilás füstöt lehelt rá, miközben óriási markával körbefonta testemet és mozdulatlanúságra ítélte. A forró füst égette a nyakamat. Egyre lejjebb kúszott a testemben. Beférközött a bőröm alá. Néhány pillanat múlva már minden porcikám tüzelt. Éreztem, ahogy szemgolyóm, mint az égő gyertya lángja, fellobbant.

Különös erő járta át testemet. Páncélként körbevett. Moravis felemelt és magához húzott. Hallottam kalapáló szívének ütemes dobbanását. Testem láthatatlan páncélja

testet öltött. Színes szivárványként kavargott körülöttem. A sárkány markának szorítása enyhült. Lehuppantam a földre, mint egy magasból talpára zuhanó macska. Magabiztosan kiegyenesedtem. Fejemet felszegve, kezemet felemelve megérintettem pikkelyes arcát, lehunyta, tulipánrajzos szemhéját. A jel érintésemre vörös izzásba kezdett. Láthatatlan fonál fonta körbe csuklómat. Összekapcsolódtunk. Örökre.

Csak gondolnod kell a jelre és az átjáró megnyílik. Ha vissza akarsz jönni, mindig odavisz, ahol én vagyok – viszsza hangzott fejemben Moravis morgáshoz hasonló hangja. Az erő hozzám köt. Együtt erősebbek vagyunk. A legerősebbek, akik valaha is a világok között jártak.

– Ettől félnék, ugye? Odakint. – Gondolataim szárnyaltak a minket összekapcsoló erő által.

Lassan bólintott.

Most tényleg menned kell – hallottam sürgető hangját elmémben.

– Mikor jöhetek vissza? – kérdeztem aggódva.

Valahogy nem akarózt elszakadni tőle. Féltettem.

– Ne aggódj miattam! – nyugtatott. – Nem eshet bajom.

Most már nem.

Magabiztos hangjától földöntúli nyugalom szállt meg.

– Nyisd meg az átjárót, Elena!

Sóhajtottam egy nagyot és erősen koncentráltam a vörös tulipánra. Előttem a kőfalon egy derengő kék folt sejlett fel, amely örvénylésbe kezdett. Néhány pillanat múlva már ember nagyságúvá vált, közepén egy fénylő, fehér gömbbel.

– Érintsd meg a gömböt! – Gyengéden vállamra tette óriási mancsát.

Hátrapillantottam, és mélyen belenéztam türkizzöld szemébe, mely erőt sugárzott.

– Mikor jöhetek vissza? – ismételt meg.

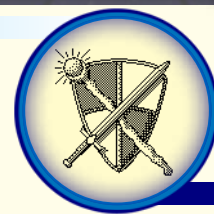
– Tudni fogod. Érezni – válaszolt titokzatosan.

Tenyeremet ráhelyeztem a falon forgó gömbre, amiből azonnal fénypázmák kúsztak elő. Akár egy sokkarú polip, körbevették a testemet és berántottak a kék örvénylésbe. Most már ismerős volt az érzés. Pörögtem, forogtam, a kék ködszerű felhővel együtt kavarogtam téren és időn át. Arccal érkeztem a mosdó padlójára. Nem láttam semmit, mert továbbra is sötét volt, mégis tudtam, hogy a kávézóban vagyok. Éreztem a wc öblítő és a kézfertőtlenítő szagát. Az ajtón át beszűrődött a vendégek beszélgetéseinek foszlánya, a poharak, tányérok csörgése.

Felálltam, leporoltam magam és magabiztosan kiléptem a mellékhelyiségből. A folyosó LED lámpája elvált egy pillanatra, de szemem hamar hozzászokott újra a fényhez. A helyiség változatlanul tömve volt. Kávés és édes sütemény illata keveredett a levegőben. Simon és Lydia csendesen beszélgettek. Szemem megpihent rajtuk. Tudtam, már semmi sem lesz olyan, mint volt.

– Gyere, mert mindjárt kihűl a sütid! – tolt elem egy tányérműt barátnőm.

Vajon mennyi idő telhetett el? A szemközti falon függő digitális órára pillantottam. Két perc. Nekem egy örökkévalóságnak tűnt. Feszengve hallgattam Simon beszámolóját a randijáról. Egyre csak Moravis járt az eszemben, és az a másik, titokzatos világ. Az erő, amely átjárta testemet és hozzákötött egy sárkányhoz. Vissza akartam menni. Lelkem már egy másik világban járt.

A.K. András

Álomkór

Gróf Drakula arra ébredt, hogy lábszárát kaparófának használják. Legnagyobb megdöbbenésére az ezidáig bezárt koporsójában egy narancsosfehér macska élezte éppen a körmeit a bal sípcsonthján. Be kell vallja, igen türelmes vámpír lévén is hamar elfogyott a türelme.

– Na végre! Már azt hittem sohasem ébredsz fel – nyávofta el neki panaszosan hetedik Dzsingisz kán, becenevén mustáros Pomesz, ógrófságának ki tudja hány éves macskája.

– Sicc! Sicc, te otromba dög!

– Sicc, sicc! Na persze! Ha nem akarod, hogy macskalomként használjam a parókádat engedj ki egerészni! Már legalább száz éve alszol! Még hogy otromba! Hát mit meg nem kell érnie a macskának?! Bezzeg arra jó voltam, hogy a lábodon alukáljak és megfogdossam ebben a kínai bazárból mentett banános dobozban a pókokat – nézett körbe a szokványostól kissé eltérő, igen nagy, zongoralakkal lekezelt mahagóni koporsóban.

– Pomesz! Hagy már abba a karmolászást!

– Pomesz, Pomesz. Kikérem magamnak! Én hetedik Dzsingisz kán lennék, ha elfelejtetted volna. Mégis, hogyan lehet ledegradálni engem, a hódítót, a német földön oly kedvelt sült krumplihoz?

– Jaj, Mustár, vagy Pomesz, vagy hogy is hívnak? Dzsingisz kán! Hagyd már abba!

– A hetedik. Jó? Ne felejtse el hozzátenni hetedik Dzsingisz kánt. Amúgy meg, mégis ki is eszi még a sült krumplit mustárral? Mármint rajtad kívül. Te, vámpírok szégyene. De most komolyan! Te lennél az első a Drakula nemzetségben.

– Hagyj már aludni! – A vámpírok atyjának mérgében vörösen izzottak a szemei.

– Egy frászt! Majd ha kiengedsz egerészni.

– Pomesz! Azonnal hagyd abba a körmeid élezését a lábamon!

– Azt várhatod ficsúrkám! Te elcseszett mindenszenteki jelmez. Engedj ki egerészni, mert megbánod! A pókok már mind elfogytak az elmúlt száz évben.

– Hetedik Dzsingisz kán! Most már elég! Nem hiszem el, hogy a vámpír szusszanna egy picikét, és te minden alkalommal belerondítasz!

– Picikét?! Belefordítani?! Na várj csak! Pontosan ezt fogom tenni, ha nem engedsz ki! Bele fogok rondítani valamidbe. A lisztporos parókádat néztem ki eredetileg, de a cipődbe is kakálhatok. A képzelőerődre bízom. Azt tudtad, hogy nyitott szájjal szoktál aludni? Hmmm? Szerinted? Gondolkozz, te vérszipolyok szégyene. Nyitott száj, egy vérig sértett macska, akinek kakálnia kell. Most akkor kiengedsz vagy sem?

– Pomesz! Hagyjál már békén! aludni akarok!

– Hát jó, te akartad. Tudod, mielőtt bezombultál, te így

hívod a picike szusszantásod, nos előtte egy kövér patkányt fogtam a fokhagymaraktárban. Hmmm, de finom volt! Én a helyedben átgondolnám a dolgot. Na jó, kakálnom nem kell, de egy kanyargós és alattomosan sunyi pircet ki tudok préselni magamból.

– Csak azért se! Én vagyok a gazdád! Én mondom meg mikor alszunk és mikor nem! Kuss legyen, és durmolj! – fordult másik oldalára sértődötten Drakula gróf.

– Talán dorombolj, te műveletlen karót nyel sznob partigróf!

– Most aztán elég legyen! Az én türelmem is véges!

– Chó! Még hogy véges. Száz éve porosodsz ebben a szúrágta harmadosztályú fa szardíniásdobozban! Legalább hal lenne benne! Vagy egér. De még csak egy vacak pók sincs! Na jó, ez utóbbiról én tehetek. Túl sok lába volt és mindig az egyiket a másik után tette. Tudod te, milyen idegesítő egy harci kandúrnak, ha aludna, de a szobatársad fején szteppel egy nyolclábú előadóművész?

– Dzsingisz kán! Alvás van! Nem mondom még egyszer, te dög!

– Én se. Na nyisd csak szépen a koporsód fedelét, míg nem pöccenek be rád! Ott motozik az egér a sarokban, innen hallom. Csak megfogom és alhatsz tovább. Nem? Biztos vagy benne, Drakikám? Jó. Te akartad! Te ráztad a pofonfát.

– Alvás van!

– Tudtad, hogy ha a macska megijed, stresszes vagy szorong, ez hatással lehet az emésztésére és gyakoribbá válhat a gázképződés? Márpedig az az egér ott van, hallom. És kibebaszottul pipa vagyok, hogy nem nyitottad még ki ennek a vacak káposztatartónak a fedelét. Hát legyen, haver! Esetünkben száz éven át érlelt fokhagymás hidrogén-szulfidot és kifejezetten neked tartogatott metánt és szén-dioxidot kapsz a bokádhoz. Csak hogy lassan felfelé áramolva biztosan száz százalékban kifejtesse a hatását. Csupán kissé megfeszítem a pocakom és... Zzzcciiíppp... na, erre mit lépsz, kispajtás?

Nem egészen tíz másodperc múlva gróf Drakula kétségbeesetten tépte fel a fekete zongoralakkal tükörfényesre polírozott XXXL méretű mahagóni luxus koporsójának a fedelét belülről, levegő után kapkodva és öklendezve fuldokolva.

– Booa, boooooa, őoo. Óooo! POMESZ! TE MEGÁTALKODOTT RÜHES DÖG! Normális vagy?!

– Valami baj van, gróf durcikám? Nem értem, mire ez a nagy sietség.

– Menj! Menj, te kandúrok szégyene! Te megátalkodott dög!

– Na ugye, hogy nekem lett igazam?! Nem megérte volna már az elején, hogy ne baszakodj velem? Hee, öcsém?

– Nehogy most azt hidd, hogy minden száz évben ki-be fogsz járkálni, mikor neked tetszik!

– Oh, dehogyisnem!

– El lehet felejteni, hogy átjáróházat csinálsz a koporsóból! Azt már ugyan nem!

– De-e!

– Legszebb álmomból vertél fel! – méltatlankodott gróf Drakula.

– Kérdezd meg, grafikám! Érdekel? Nem. Abszolút leszarom! Na látod, már meg is fogtam az egeret. Erre paráztál annyira rá?! Na! Húzódj már arrább, te beatkásodott porfogó! Te élőhalottak szégyene. Most meg mit bámulsz?! Csukd máánbe azta vacak földőt! Te! Még a végén megfázom ebben a hús kriptában.

– Most hogy kiverted az álmat a szememből, most meg már aludnál? Ugye?!

– Nem is értem, hogy lehettél te az IQ vadászok gyöngye, a fővampír?! Miből jöttél rá Einstein, hogy aludni akarok? Talán mert lefeküdtem? Na, ne nézzé! Kérdezzé! Igen, megengedem. Becsukhatod már a koporsó fedelét. Kezd hűvös lenni.

– Jót egerésztél Pomesz?

– Na! Mozdulj már meg, te vízihulla! Ne keljen megreguláznom téged. Csukd már be, és kuss legyen az elkövetkezendő pár évtizedben! Hát! A macskát már pihenni se hagyják.

– Na! Nézzenek oda! Hetedik Dzsingisz kán, alias mustáros Pomesz őméltósága jóllakott és most durmolna. Na nehogy azt hidd ám, hogy ebből rendszer lesz!

– Deee...

– Az a te szerencséd, hogy már hatszáz éve velem vagy. Te, kandúrok gyöngye – nyúlt bele szeretettel narancsos árnyalatú fehér és vaskos bundájába Pomesznek gróf Drakula, amire hetedik Dzsingisz kán őméltósága halk, ám de annál intenzívebb dorombolással válaszolt. Na jó, megtartalak, gondolta Pomesz félig kábultan a simogatástól, miközben csukódott a fekete zongoralakkal tükörfényesre polírozott mahagóni luxuskoporsó fedele, hogy aztán pár évtizedig megint mozdulatlan lehessen.

Vége...

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyennek a filmből megismerhettük.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

**Korrektúra? Lektorálás? Szerkesztés?
Ötletelés? Szellemtrás?**

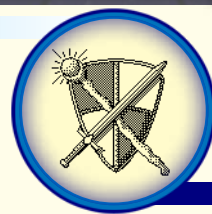
Engler József (*Josh Ogrén alias teddyted*)
gyakorlattal, és nagyon kollegális árakkal
vár és számít rátok, mert számíthattok rá!

tyted369@gmail.com

Írók, kiadók, alkotók - keressetek!

Cyrus Livingstone

Amikor a Nap feketébe fordult

Velarith világa, Ruwenor Királyság, Nagy Csillaghullás utáni 835. év, Erawon tartomány északi határvidéke

Mairenn arcába korbácként csapott a hirtelen jött szél-roham. A nő friss vízért indult az otthonuk közelében zubogó hegyi patakhoz. Fejkendőjével próbálta védeni szemét az őszi szél dühöngésétől, de szinte minden lépésnél elvakították a könnyei. A patak felé félúton megállt, tekintete elidőzött a három kis sírhalmom. Az elsőszülött fiának a nyughelye. Mindössze négy földi évet engedtek a fiúnak az istenek, aki most tizenhat lenne.

A másik két dombocská alatt a lányai alusszák álmukat. A két testvér egyszerre jött a világra, a kisebbik fiú, Cellach születése után három évvel. A lányok alighogy megtanultak beszélni, amikor Wudralla, a halál istennője ugyanazon a napon, néhány órányi különbséggel kioltotta életük mécsesét. Az asszony próbálta felidézni magában gyermekei kacagását, ahogy önfeledten fogócskáznak a ház körül. Csupán a csonkig égett faggyúgyertyák képe toladott elméjébe, amelyeket a házi szentélyben gyűjtöttek meg a halottak ünnepén.

Mekegésre kapta fel a fejét. Nem messze tőle, a délnyugati lejtőn Cellah legeltette a kecskéket. Mairenn csak nézte életben maradt fiának sudár alakját. Cellah erős, megérte a tizennegyedik őszt, ha a tél eddig nem betegítette meg, talán ezután sem fogja...

– Igyekez lányom, vihar jöhet! – riasztotta meg egy hang az asszonyt. Az apja, Aedan állt mellette.

– A fiadnak is szólj, terelje vissza az állatokat! – folytatta az öreg.

Mairenn az északi, cápafogakként meredező hegycsúcsok fölött kúsó lila felhőkre nézett. A jégfedte szirteken túl már a barbár drovenek országa kezdődik.

– Mi lesz már, lányom? – sürgette Aedan az asszonyt.
– Nem virrasztottál velünk.
– Attól nem fognak visszajönni.
– Az unokáid voltak. Miért nem virrasztottál velünk?
– Folyton a múltban akarsz élni? – kérdezte Aedan növekvő ingerültséggel. – Ez a vidék elemésztí a gyengéket.

– Szóval megérdemelték a sorsukat? – Mairenn kihívóan az apja szemébe nézett. Az öreg durván megrángatta őt.

– Ne forgasd ki a szavam! Az istenek szeszélye ellen amúgy sem tehetünk semmit.

– Talán eggyel több ok, hogy velünk együtt imádkozzál. Hátha kegyesek lesznek hozzánk... hátha Samyra istennő megkönyörül rajtam, és még egyszer az életben...

– Miben reménykedsz, lányom? Nemsokára a negyvenedik tavaszod jön, a méhed már rég kiapadt kúttá vált. Az istenek ránk se hederítenek. Nem érdemes öntözni azt a fát, amelyik nem hajt gyümölcsöt.

Mairenn tekintete elsötétült.

– Szóval csak ennyinek tekintesz engem, apám? Gyümölcsöt hozó fának? Ennyit érek? Tán elfelejtetted, nem az istenek szeszélye folytán kerültünk erre a vidékre, hanem miattad!

– Elég ebből! – Aedan pofonvágta lányát. Az asszony visszakézből ütötte meg az apját. Az idős férfi döbbenetében megingott. Hirtelen nem találta a szavakat. Segélykérően nézett a házból kilépő ápolatlan, szakállas alakra, Mairenn férjére. Amaz azonban csak gúnyosan mosolygott a jelenet láttán.

– Jó lenne, ha megzaboláznád asszonyodat, Llassar – mondta erőtlenül Aedan.

– Nem én vagyok az apja. Nem az én dolgom volt megnevelni – vágott vissza a fiatalabb férfi.

Baljós mennydörgés szakította félbe a családi drámát. Az eső cseperegni kezdett. Cellah sietve terelte vissza az ólba a kecskéket. Llassar segített neki. A jószágok kétségbeesve mekegtek, ahogy közeledett a zivatar.

– Egy lovaszt láttam közeledni a hegyek felől – mondta Cellah.

– Képzeldőtél – vágta rá Aedan.

– Nem nagypapa! Tényleg láttam. Messziről is jól megtermett fickónak tűnt.

– Gyerünk befelé! Ki az ördög kóricálna erre ítéletidőben? – zsörtölődött Aedan. Az öreg bereteszelte maguk után az ajtót.

Mairenn, és anyja, Grainne begyújtottak a tűzhelyen. Vízrel teli kondért függesztettek a lángok fölé, amelybe savanyított zöldségeket aprítottak. Kinn az orkán valósággal üvöltött. Az ajtó és a spaletták résein be-bevillantak a villámok fényei, kiszáratva rá égzengés visszhangzott. Senki sem szólalt meg. Csendben várták az égháború elvonulását.

– Hallgassátok! Egy ló nyerített! – kiáltott fel egy idő múlva Cellah.

– Megint képzeldődsz – legyintett Aedan.

Újra megdördült az ég, pillanatra rá a ház ajtaján dörömböltek. Grainne halkán felsikoltott. A férfiakban is megfagyott a vér. Miféle szerzet kérhet bebocsátást e kísérteties órában?

A dörömbölés megismétlődött, immár erősebben.

– Hahó! – hallatszott kívülről egy öblös férfihang. – Tudom, hogy odabent vagytok! Eresszetek be tüstént!

– Ki vagy? – kérdezte félve Aedan.

– Csak egy vándor, aki menedéket kér a vihar elől. Nem tagadhatjátok meg tőlem!

A család tagjai bizonytalanul egymásra tekintettek. Végül Aedan fejszét vett magához, úgy nyitott ajtót. Llassar is kézbe fogott egy kisbaltát.

– Na végre! – mondta a jövevény, aki belépéskor majdnem elsodorta Aedant.

A húszas éveinek közepén járó férfi a barbár drovenek népéhez tartozott, akik az északi hegyeket és tengereket uralják. Orrvédős, dísztelen sisakja, vállig érő szőke haja, szakálla, acélkék szeme és tagbaszakadt alakja erről árulkodott. A fegyverzete is a drovenekre jellemző kétélű csatabárdból állt, ezen kívül íjat, nyilakat hordott magánál. Az oldalán kétélű, egyenes rövidkard lógott, amelyet a ruwenor királyi légiók használnak. A vállát és a hátát esőtől ázott posztóköpeny fedte, mellkasát bőr mellvert védte, ez alatt pedig gyapjú tunikát hordott, amely ráfeszült hegyvonulatnyi izmoktól duzzadó karjaira.

– Ylmlran békéje legyen veled! – köszöntötte tétován Llassar a harcost.

– Veletek is. És az összes isten békéje – felelte az északi férfi kissé flegmán, miközben lecsatolta sisakját.

Llassar az öt láb kilenc hüvelyk magasságával már-már nyurgának számított a ruwenorok között. Az északi harcos azonban hat láb négy hüvelyk természetével valóságos óriásnak tűnt. A vendéglátói a válláig is alig értek neki. Cellah csodálattal vegyes félelemmel bámulta.

– Az én nevem Aedan, ez az én házam – kezdte az öreg családfő, hogy megtörje a kínos csendet. – Azt a keveset, amink van, szívesen megosztjuk az átutazókkal. Telepedj meg tűzünkénél!

Aedan az utolsó szavakat bizonytalanul ejtette, mivel rettegetve gondolt az idegen esetleges valódi szándékára. Bár számottevő értékük, pénzük nem volt, a drovenek kiszámíthatatlan természetükről hírhedtek. Grainne besietett a kamrába, de szinte rögtön ezután megjelent, kezében kecskesajttal, és az óriásnak kínálta. A szőke férfi a tűz melletti lócára ült, fegyvereit a keze ügyébe tette. Miután belekóstolt az ételbe, elégedetten bólintott, majd három-négy harapással eltüntette a sajtot, kisebb bőfögés kíséretében.

– Megtudhatnánk te ki vagy... uram? – kérdezte Aedan.

– Varg a nevem – hangzott a felelet.

Cellah a nevet hallva kérdésre nyitotta száját, de csak halk nyögés futott ki rajta, és zavartan lesütötte a szemét. A jövevénynek mindez nem került el a figyelmét, ám nem tette szóvá. Odakint tovább tombolt a vihar.

– Nemsokára elkészül az ebéd – mondta Mairenn. – Hosszú út áll még előtted, uram?

– Ne szólítsatok uramnak, hívjatok egyszerűen Vargnak. Igen, úgy vélem, hosszú út áll még előttem.

– Lóháton jöttél? – kérdezte Aedan. – Hol hagyta...?

– Ne aggódj a lovam miatt, öreg! Békésen elvan a kecskék között.

– Jól beszéled a nyelvünket – szólalt meg Llassar.

– A ti országokban nevelkedtem – felelte az óriás.

– Te amolyan klánfőnök vagy? – tudakolta Aedan.

– Nem tartozom semelyik klánhoz sem. Egyedül járom utamat, megszerzem, ami kell.

– Te volnál a Kőszáli Farkas? – vágott közbe Cellah. A nagyszülei rosszállóan pillantottak a fiúra.

– A hírnév átka – mosolyodott el a droven harcos. – Kitől hallottál rólam, fiú?

– Vándor kupecektől, mikor még jártak mifelénk az elmúlt esztendőben.

– Nocsak! És miket beszéltek rólam?

– Mindenfélét... hogy erősebb vagy három barlangi

oroszlánnál, hogy tolvaj vagy és gyilkos... Hegyi Szellemnek is neveznek, mert váratlanul bukkansz fel hol itt, hol ott.

– Nos, kölyök, ebből talán a tolvaj és a gyilkos igaz – mondta az északi férfi.

– Esetleg tudnál mondani híreket a nagyvilágról? – vette vissza a szót Aedan. – Tudod, mi itt a határvidéken eléggé elzártnak élünk.

– Nem történik semmi olyan a nagyvilágban, ami miatt nyugtalanodnotok kellene – felelte Varg, majd visszakerdezett. – Ti mind ebben a parányi faluban születetek?

– Nem igazán – felelte halkan Aedan. Mairenn kezében megállt a fakanál. Llassar, Cellah és Grainne zavartan pislogott egymásra. Varg növekvő kíváncsisággal figyelte őket.

– Néhány éve költöztünk ide – folytatta ismét Aedan. – Itt végre a magunk urai lehettünk. Nem is mondható igazi falunak. E szerény hajlékon kívül három tanyaházat láthatsz, ott élt a szomszédság. Ők is a királyság más-más szegletéből jöttek, dolgos népek, nem lehetett rájuk panasz. Csak hát, sajnos úgy döntöttek, elköltöznek. Magunkra maradtunk.

– Nem túl termékeny vidék ez. Talán nektek sem kéne ragaszkodnotok az ittléthez – jegyezte meg Varg. A harcosnak ismét feltűnt, a család tagjai ismét zavart, gyászos pillantásokat vetnek egymásra. Mint akik fájó titkokat őriznek.

– A távozók nem mondták, hogy tartsatok velük? – érdeklődött tovább Varg.

– Nem mentek el! Eltűntek! – kiáltotta izgatottan Cellah.

– Téged ki kérdezett? Miket nem fecsegsz? – ripakodott Aedan az unokájára.

– Pedig igaz! Sieberték és Erbinék minden ingóságukat hátrahagyták – erősködött a fiú.

– Bolond beszéd! Nem tűnhettek el.

– Láttad őket elmenni, nagypapa?

– Mit számít az?

– Egyedül csak Rhegedékkal találkoztunk, amikor egy holdtöltével ezelőtt elköltöztek – mondta lassan Llassar. – Azt mondták, ez a hely gonosz. A múlt ősszel két gyermeküket temették el.

– Erbinék pedig Rhegedék távozása egy nappal tűntek el. Sieberték pedig két holdtöltével korábban – sorolta Cellah. – Nekik is mindenük itt maradt.

– Sületlenségeket beszélsz! – pattant fel mérgesen Aedan. Úgy tűnt, az öreg mindjárt megüti a fiút. Varg azonban ültében előre nyúlt, lefogta az idősebb férfi karját.

– Hagyjad öreg, hadd meséljen a fiú! Csak úgy nem válnak köddé emberek.

Aedan szégyenkezve ült vissza helyére. A saját házában utasította rendre egy barbár.

– Láttál bármi gyanús jelet? – fordult Cellah-hoz Varg.

– Erbinék és Sieberték háza is tárva-nyitva állt. A székek, a fazekak, a kaszák, a gereblyék, mindenük érintetlenül a helyükön állt. Még a taligájuk is ott árválkodott az akol előtt. A családoknak hült helyét találtam, még az állatainknak is.

– Úgy véled, nem önszántukból hagyták el ezt a földet?

– Elvonulnának jószágostul úgy, hogy nem visznek

semmit, ami a megélhetéshez elengedhetetlen? Ennyire megbolondultak volna? És miért nem láttuk, vagy hallottuk őket, ha tényleg elmentek? – hadarta Cellah.

– Hátha késő éjjel somfordáltak el – vettette fel Llassar bizonytalanul.

– Éjjel, vaksötétben? Ugyan, apám! Egyébként láttam más is...

– Mit láttál még? – kérdezte Varg.

– Egy-egy három arasz széles ösvényt, a házaktól futottak lefelé a domboldalon az erdőbe. Korábban nem voltak ott – felelte Cellah.

– Valóban különös – mondta Varg töprengve. – Van kalendáriumotok?

A házbeliék összenéztek e furcsa kérdés hallatán, de Grainne előkereste a fából faragott, körökből álló, forgatható naptárat.

– Itt láthatod a hónapok jeleit. A vetés és aratás idejét – magyarázta az öregasszony.

– Igen, mi is hasonlót használunk – mosolyodott el ismét Varg. – Látom, újabb holdtölte közeleg.

– Mit akarsz ezzel mondani? – aggodalmaskodott Aedan.

– Semmit. Alkalmadtán megnézném azokat az elhagyott tanyákat.

Mairenn kitalálta az ebédet, amelyet csendben költöttek el. Varg evés előtt lecsatolta mellvértjét. Ekkor látszott, hogy a nyakába akasztva csontból faragott amulettet hordott. A talizmán kosfejet ábrázolt.

– Mintha csendesedne – szólalt meg evés után Aedan, csakhogy megtörje a feszült csendet.

– Még mindig zuhog kint, bőrig áznátok – mondta Mairenn kipillantva az ablaktáblák résein.

Ismét kínos csend telepedett a ház belsejébe. Az asszonyok csendben összeszedték az edényeket. Cellah összeszedte bátorságát, és a szőke óriás mellé telepedett.

– Mondd csak Varg... te ugye sok helyen jártál a birodalomban?

– Nem illik faggatni a vendéget! – szólt rá Grainne unokájára.

Varg legyintett.

– A meséléssel legalább telik az idő. Mint mondtam, a ti királyotok katonái kölyökkoromban ragadtak el az enyéimtől, rabszolgának. Ugy akartak betörni, hogy kigyóverembe dugtak. Azt beszélük, a két kezemmel fojtottam meg az összes csúszómászót. Meglehet. Mindenesetre egyik gazdám sem bírt velem, így besoroztak a királyi légióba, azt hitték a balgák, majd itt betörnek, mint a vadlovat, és harcolok a ti oldalatokon. A parancsnokomnak a saját fegyverével vettem a fejét és elszőktem. Hazatértem a centurio levágott fejével, mégis azt mondták rólam, hogy kém vagyok. A ruwenorok kémje! Kivert kutya lett belőlem.

– Akkor hát az a kard... – mutatott Cellah Varg fegyverére.

– Igen, az övé volt. Liciniusnak hívták.

A fiú emésztette a hallottakat. Aztán újra kérdezett:

– A tengerentúlon jártál már? Úgy mondják, ti hajós nép vagytok.

– Legmesszebbre a Nyugati-óceánon Akrylon szigetéig jutottam eddig, még a légió katonájaként. A királyotok

fejébe vette, hogy a koronájának ékköve lesz az az ország. De csak kopár, szüntelenül ködös, esős vidéket leltünk ott.

– És az ottani népek? – érdeklődött tovább Cellah.

– Állatokat legeltetnek, vagy halásznak. Másra nemigen van lehetőségük. Hidegben edződöttek, akárcsak mi, drovenek. Ők is szálás termetűek, a többségük haja lángvörös, a szemük kék.

– Találkoztatok szörnyekkel?

Aedan és Grainne is felszisszent a fiú kérdésén. Varg vállat vont.

– Attól függ, mit nevezünk szörnynek. Akadtak a szigetlakók közül, akiket ők maguk „bűvölőknek” neveznek. Különbféle sípokon játszanak, ezekkel szabadították ránk a vadakat. Persze, csak miután a parancsnokunk, Licinius felégetett két akryloni falut. A centurio szentül hitte, az a föld kincset rejt. A helyiek esküdöztek, nincs ott semmi, mire Licinius halálra kínoztatta őket, az asszonyaikat, gyerekeiket is. Ezután jöttek nekünk a „bűvölők”, akiknek dallamaitól, sasok, varjak száza csaptak le ránk, tizedelték sorainkat. Miután alig maradtunk életben a századunkból, szóltam a centuriónak, vonuljunk vissza a hajónkhoz, hagyjuk el ezt az istenverte országot. Árulással vádolt, meg akart korbácsoltatni. Ekkor vettem a fejét a saját kardjával. A seregünk maradéka visszavonulót fűjt, elhagytuk végül azt az átkos helyet.

– Ijesztőek az ottani emberek? – kérdezte ismét Cellah.

– Nem mondhatnám. A lányaik kifejezetten szépek.

Varg önkéntelenül az amulettjéhez kapott. A harcos tekintete egy pillanatra a semmibe meredt, mint aki emlékeinek örvényébe került.

– Az akryloniaknak van királyuk? – faggatózott tovább a fiú

– Nincs nekik. Klánfőnökök uralják a földeket. Úgy halom, odakint elült a vihar – mondta hirtelen témát váltva a szőke óriás, felegyenesedve a helyéről.

Mairenn óvatosan kitérte az ablakot. Odakinn csakugyan abbamaradt az égiháború, a felhőmonstrumokat narancsszín izzás oszlatta szét.

– Nos, Cellah? Odavezetsz? – kérdezte Varg, majd a vendéglátói aggodalmaskodó képét látva hozzátette:

– Velünk tarthatok.

Llassar és Aedan felcihelődött, ekkor Mairenn megszólalt:

– Én is veletek jövök.

– Te? Minek? – vágta rá Aedan, de a droven harcos fagyos tekintetét látva lesütötte szemét.

– Látni akarom én is – mondta határozottan Mairenn.

– Mutasd az utat! – szólt Varg Cellahnak.

A fiú kilépett a házból, sietve megindult a közeli patak mentén, a legelő déli lankái felé, Varg szorosan a nyomában haladt. Mairenn, Aedan és Llassar lemaradva követték őket. Kisvártatva meredekebb lejtő következett, amely távolabb erdős völgyben ért véget. A három tanyaház az emelkedőre épült, egymástól nagyjából száz-száz lépés távolságra. Cellah a legközelebbihez futott.

– Ez Erbinék otthona – mondta a fiú, belökve az ajtót. Varnak majdnem kétrét kellett görnyednie, hogy beférjen a szűk nyíláson. A szobabelső valóban tele volt hátrahagyott ingóságokkal. Semmi jel nem utalt arra, hogy az

itt lakók költözéshez készülődtek volna. Varg alaposan körbenézett a házban.

– Idenézz, fiú! – szólalt meg hirtelen az északi harcos. A döngölt agyagpadlón gyanús, barnás foltokra mutatott.

– Ez bizony vér – mormogta Varg. Mairenn, Llassar és Aedan ekkor lépett be az elhagyott házba. Döbrent csendben, rémült zavarodottsággal néztek körül. Varg kicsiny, véres csontot emelt fel a padlóról.

– Mintha egy kisállat bordája lenne – mondta a droven férfi.

– Nem az! – kiáltotta szörnyülködve Aedan, a csontdarabra pillantva. – Ez azé a kis csöppségé, akinek Erbinék két esztendeje adtak életet.

Az idősebb férfi egy háromlábú kis székre roskadt. Minden tagja remegett az iszonyattól.

– Miféle lény ragadhatta el őket...? Démon lehetett... bekebelezte, felemésztette a szerencsétleneket... – rebegte síró hangon Aedan.

– Rhegedék biztosan láthattak, vagy hallhattak valamit... ezért mondták, ez a föld gonosz – suttozta Llassar. Varg arca nem árult el semmilyen érzelmet, mialatt körbekémlelt a ház minden zugában. Kisvártatva mindannyian a ház előtt álltak.

– Nézd csak, ez az ösvény, ami innen a háztól levezet az erdőbe, korábban nem volt itt – mondta Cellah az ajtóból futó, alig kétlábnyi széles csapásra mutatva.

– Mert az nem ösvény! – mondta Varg. – Látjátok? Ezen a helyen szinte kiégett a fű.

Az óriás lefelé indult a szabálytalanul kanyargó nyomvonalon. Csak Cellah tartott vele.

– Sieberték házától is vezet lefelé hasonló – magyarázta a fiú. – Nem akarod megnézni?

– Fölösleges. Ha az csinálta, amire gondolok... – Varg lélegzetvételnyi szünetet tartott, keze ösztönösen a kardja markolatára csúszott. – Akkor ez kevés lesz.

Cellah kiérezte a természetes férfi hangjából a félelmet. Kérdések sora tolakodott fel a fiúban, de Varg bizonytalanságát látva, Cellah-t kezdte hatalmába keríteni a rémület. Az erdőhöz közeledve eddig ismeretlen veszélyérzet támadt benne.

– Szóval azt állítod, mindkét család holdtöltekor tűnt el? – szólalt meg ismét Varg.

– I...igen, egy nappal sem korábban – rebegte Cellah.

Varg szitkozódott egyet a saját nyelvén, de tovább követte a furcsa nyomot. Jócskán bent jártak a sűrűben, amikor egy sziklához értek. A kőszirtet megkerülve barlangnyílásra leltek, amely a föld alá vezetett. A talaj fel volt túrva, valami egyértelműen bemászott a barlangba. Egy halványuló nyomvonal pedig elágazott az ellenkező irányba, mint amerről Varg és Cellah érkezett. E másik ösvényt néhol kiszagatott cserjék, kidőlt fatörzsek szegélyezték.

A droven harcos letört egy vastagabb faágat, tüzet csiholt és fáklyát rögtönzött belőle.

– Maradj hátra, kölyök, ha gyanús zajt hallasz, inkább mentsd a bőröd! – mondta Varg Cellahnak, miközben kivont karddal benyomult a sötétbe.

Cellah néhány szívszorító pillanattal várt odakint, egyik lábáról a másikra állva. Varg nemsokára ismét előbukant, rosszulléttel küszködve, égővörös arccal. A fáklyája érthetetlen módon kialudt.

– Mit láttál odabenn? – kérdezte a fiú rettegéssel a hangjában.

– Semmit, csak ez az ocsmány bűz... romlás és halál van odabent. Az az átokfajzat a leheletével kioltotta a fáklyámat!

A közelből Aedan és Llassar hangja hallatszott, Cellah-t szólongatták. Varg intett a fiúnak, visszasiettek a várakozókhoz.

– El kell hagynotok ezt a helyet, méghozzá a lehető leghamarabb – közölte az északi, sűrű köhécseles közegette. – Máskülönben hasonló sorsra juttok, mint a szomszédaitok.

– De hát hová mehetnénk? – sopánkodott Aedan elgyötörtén.

– Miféle fajzat vert itt tanyát? – vette át a szót Llassar.

– Nincs rá megfelelő szó. Nem evilági szerzet. Elemésztte a prédája testét-lelkét. Különös, hogy a sámánjaink és a ruwenor papok szerint is ott bukkan fel leginkább, ahol gyűlölet vagy irigység üti fel a fejét a népek között. Kerekedjete fel azonnal, menjetek a legközelebbi városba, ott biztonságosabb.

– Képtelenség! Nem mehetünk oda! – süvöltötte Aedan. Varg értetlenül bámult az öregre.

– Gondolod, hogy még mindig kerestetnek minket? – bukott ki a kérdés Mairennből.

Aedan szemrehányóan nézett lányára, mint aki titkot fecsegett ki.

– Megnyúznak elevenen, ha ránk találnak! Te is tudod lányom, ezek nem ismernek irlgalmat.

– Nem így volna, ha annak idején nem követted el az az ostobaságot – förmedt apósára Llassar.

– Az baleset volt! – tiltakozott az öreg.

– Talán neked is könnyebb lenne, ha ennyi év után végre elismernéd...

– Baleset volt! Hányszor mondjam? – fortyant fel Aedan.

– Senki nem látta, apám. Nagallal ketten voltatok ott a folyónál, csak te tértél vissza.

– Elég ebből! – ordította magából kikelve az öreg. – Különbön is te vádoltad meg Nagalt, hogy erőszakot akart tenni rajtad az erdőben.

– Hátulról támadt rám. Nem láttam az arcát. A hangja, zihálása volt ismerős. Még jó, hogy Llassar arra járt.

– Ha ez a Nagal meg akart gyalázni téged, asszony, akkor végtére is azt kapta, amit megérdemelt – szólt közbe Varg.

– Csakhogy nekünk törvényeink vannak – vette vissza a szót Aedan. – Nagal a szomszédunk volt a faluban. Családos ember, velem egyidős. Amikor történt ez az eset, kérdőre vontam őt, persze mindent tagadott. A vita hevében megcsúszott, belezuhant a folyóba, az ár elsodorta, nem segíthettem rajta. Szerencsétlenség történt!

– Nagal családja viszont nem így gondolta – mondta Llassar szemrehányással.

– Így igaz. Feljelentettek a földesurunknál. Menekülnünk kellett, különben mindannyiunkat fellógattak volna. Elfogatóparancsot adtak ki ellenünk. Ezen a vidéken végre nyugalomra leltünk. Az itteni szomszédok nem kérdezősködtek a múltunk felől, végre békében elvultunk egymással. De mi haszna, ha egyszer a saját gyermekem is bűnösnek tart! – fakadt ki Aedan.

– Pedig a lányodnak igaza van! Gyilkos vagy! Miattad kellett erre az átokverte vidékre menekülnünk, amit még az istenek is leszarnak! A gyermekeink még élnek, ha ott születnek meg. Őket is te ölted meg! – zúdultak Llassarból a sérelmek.

– Most már elég a nyafogásból! – rikoltotta Varg. – A ti dolgotok, mit tesztek az életetekkel, én elhordom az irhám, minél messzebbre.

A nagydarab droven öles léptekkel kaptatott visszafelé az emelkedőn. A többiek alig győzték tartani a tempóját. Elsőnek Llassar érte utol az északit a házuk közelében. Varg ökölbe szorított kézzel állt, kőmeredten bámult északra. A hegyek ismét fekete fellegek tornyosultak, villámok cikáztak, mennydörgések tompa moraja hallatszott.

– Nos harcos, úgy tűnik, még egy darabig a vendég szeretetünkre szorulsz – jegyezte meg Llassar némi kárörömmel. Varg megfordult és olyan pillantást vetett a torzonborz férfira, hogy amaz ijedtében két lépést hátrált.

– Szólj az öregnek és a fiadnak, segítsenek fát vágni! Hozzatok mindent, ami éghető, lehetőleg még naplemente előtt.

– Miért? Minek? – kérdezte az ajtóban megjelent Grainne. Az idősebb asszony a kezét tördelte.

– Holdtölte ideje van – mondta Varg.

– Eljön értünk? – rémüldözött Llassar.

– Talán a tűz visszatartja – közölte szárazon Varg.

– Mit akarsz tenni? – kérdezte Aedan.

– Máglyát rakok a házatok körül. Hogy mi fog történni, az az istenek szeszélyén múlik – felelte a droven.

– Ahhoz nincs elég tüzelőnk a kamrában...

– Akkor irány az erdő. Igyekeztek! – Varg nem kérlelt. Magához vette kétélű szekercéjét, és megszaporoza lépteit a fák irányába. Cellah fejszét, fűrészket kerített és követte az óriást.

Mairenn ezalatt elmondta anyjának, hol jártak, mi történhetett eltűnt szomszédaikkal. Grainne zokogni kezdett. Llassar is fejszét ragadott, néhány ugrással a ház melletti diófánál termett, és határozott mozdulatokkal vágni kezdte a törzset.

– Mit művelsz, eszelős! – kiáltotta kétségbeesetten Aedan. A vejéhez futott, megpróbálta kicsavarni a kezéből a fejszét, de Llassar földre lökte apósát.

– Te mondtad az előbb, mit ér egy fa, ha nem hoz gyümölcsöt – mondta Llassar, a baltával tovább csapkodta a törzset. – Lesz itt mindjárt elég tüzelő!

– Ez a fa csak évek múlva hoz majd! – kiáltotta Aedan, és a veje lábába kapaszkodott, mire az belerúgott.

Az öreg a lányára nézett, de az asszony közönyösen elfordult. Vödörért ment, hogy megitta az állatokat. Varg és Cellah már messze járt. Grainne is csendesen elvonult. Llassar csapásai alatt a diófa megadta magát, reccsenéssel kidőlt. Aedan könnyes arccal nézte a pusztítást.

– Gyerünk, dologra, öreg! Mindjárt ránk esteledik – gúnyolódott Llassar, és ő is az erdő felé indult.

Mindeközben Varg és Cellah szorgosan ritkították a fenyvest.

– Apadék megint nem férnek a bőrükbe – zsörtölődött Varg a fenti civódást hallva.

– Mindig ez van – szölt Cellah keserűen. – Csak éhezés és pofonok... mindenki utálattal néz a másikra.

– Kímélj meg a családi viszályaitoktól!

Cellahból azonban ömlöttek a szavak, akár a felvágott ütőérből.

– Nagyapámék már akkor is szegénységben éltek, amikor anyám született. Négy fivére közül már csak a legidősebb, Daned volt életben, a többieket addigra pestis ragadta el. Állítólag nagyapám akkor azt mondta nagyanyámnak, nem tudnak két éhes szájat etetni. Másnap Danedet az istállóban találták meg... felakasztotta magát. Évekkel ezelőtt pusmogtak erről éjszaka, amikor azt hitték, alszom. Ha kérdezősködni mertem, verést kaptam.

– És még ti hívtok minket barbároknak – korholta a fiút Varg.

Kisvártatva Llassar csatlakozott hozzájuk.

– Hol hagyta az öreget? – kérdezte a férfit Varg.

– Gyengélkedik – válaszolt szárazon Llassar, és nekikezdett egy fatörzsnek.

Órákkal később Cellah és apja pihenni kényszerült, ám Varg dolgozott tovább szakadatlanul. Alkonyodott, mire az északi úgyléte, elegendő mennyiség gyűlt össze a máglyához. Varg szánhoz hasonló tákolmányt faragott, a lovát befogta elé, úgy vontatta föl a tüzelőt a vendéglátói otthonához.

A szőke óriás védgyűrűként helyezte el a farakásokat a ház körül. Lassan besötétedett, északon a vihar elvonult, a felhők átadták helyüket a csillagos égnek.

– És most? – kérdezte Llassar.

– Zárkózzatok be, és imádkozzatok! – szölt Varg. – Van esetleg pálinkád?

Llassar elvörösödött.

– Talán néhány kupicányi...

– Az kevés. Legalább egy hordó kell, hogy meggyújthassam ezt itt. Talán a tűz elriasztja a förmedvényt.

Llassar elsietett, majd kigurított egy hordót.

– Ez az összes. Nincs teljesen tele...

– Előlem bezzeg eldugta – morogta Varg és egy intéssel bezavarta a házba Llassart. Odabentről fogvacogva figyelték, mire készül az északi. A droven harcos gondosan körbelocsolta a pálinkát a máglyára, és fáklyát gyújtott. Amint felkelt a hold, Varg ismeretlen, vad dallamú énekbe kezdett, elnyújtott hangon. A fáklyát magasba tartotta, a másik keze a talizmánján volt.

Rövidesen baljós ködgomolyag kezdett sűrűsödni a legelő felett, majd hirtelen, támadó oroslánként száguldott Varg felé. Az északi meggyújtotta a máglyát, közben nem hagyta abba énekét.

Az amorf tömeg megtorpan a tűzgyűrű előtt, furcsa, morgáshoz, nyuszításához hasonló hangot adott, egyre erőteljesebben. A máglya megmozdult, mintha ismeretlen kezek akarnák arrébb taszigálni. A vinnyogás fülrepesztővé vált, de már egészen más, nem eviláginak tűnő, szürcsögés, bugyborékolás és elnyújtott bögés vegyült bele. Akár az éhes állat, amely jussát követeli.

A tűz fényénél látszott, a jelenés pillanatról pillanatra változtatta alakját. Hol emberi arcok egybegyűrt sokaságának tűnt, hol pedig különféle állatok összeolvadt tengerét mutatta. Varg torkaszakadtából énekelt, igyekezett túlkiabálni a másvilági szerzetet. A harcos a pirkadat első sugaráig állt a helyén, lélegzetnyi szünet nélkül.

Az alaktalan tömeg hajnalpírkor elkészült a semmibe. A ház körüli máglya is leégett.

– Si...sikerült elúznod? – kérdezte az ajtóból kikukucskáló Llassar.

– Vissza fog jönni. Ha kedves az életetek, szedelőzködtek. Ébresszetek fel, ha már teljesen felkelt a nap! – zihálta a holtfáradt Varg, ezután bebállagott az akolba és ledőlt a lova mellé.

– Mit tegyünk most? Mihez kezdjünk? Ó, irgalmas istenek! – sipákkolt a tűz mellett Aedan, amikor már felkelt a nap.

– Hallgassunk az északra! – javasolta Mairenn. – Menjünk el innen, a lehető legtávolabbra! Hátha megengeti, hogy vele tartsunk a hegyeken túlra!

– Elment az eszed, leányom? – szörnyülködött Aedan.

– Hát persze, asszony – röhögcsélt örömtelenül Llassar.

– Azt hitted nem veszem észre, milyen szemeket meresztasz arra a barbár fattyúra?

– Már vagy három éve nem öleltél magadhoz – mondta Mairenn higgadtan. – Egy kedves szavad sincs hozzám, vagy a fiadhoz.

– Kedvességre vágysz? No, majd mindjárt...

– Hagyjátok abba! – vágott közbe Cellah, hogy megelőzze a bajt. – Anyának igaza van. Ha északra megyünk, ott senki nem ismer minket. És biztonságban leszünk ettől a...

– A kis szaros megint okoskodik – Llassar nem emelte föl a hangját, de fenyegetően elindult fia felé. Mairenn közéjük ugrott.

– Most már elég! Vedd tudomásul, elmegyünk, még hozzá nélküled! – kiáltotta az asszony.

– Azt te csak hiszed.

Llassar ütésre emelte karját, Mairenn azonban megelőzte, nekiugrott férjének. Cellah kiabálva beleavatkozott a küzdelembe, Grainne-be is élet költözött, ő is közéjük ugrott. Egyedül Aedan ült magában, rá se hederítve a körülötte zajló csetepatéra.

A dulakodás során felborult az asztal, az edények szanaszét repültek, égzengető csörömpöléssel. Aedan csattanásra és Grainne sikolyára rezzent fel. Az idősebb asszony fejével zuhant az asztal sarkának, és remegve fetrengett a padlón. A halántékából vér szivárgott. A verekedés abba maradt. Mairenn, Llassar és Cellah sápadtan nézték az újabb tragédiát.

Az elkövetkező percek történései szanaszét folytak Aedan emlékezetében, de egyszerűen azon kapta magát, hogy asszonya élettelen testét ölelgeti.

– Grainne! Hallasz engem? Szóaljálj meg! – kiáltotta az idős férfi egyre kétségbeesettebben, pedig egyre nyilvánvalóbb lett számára a szörnyű valóság.

– Már nem segíthetsz rajta, öreg.

Mairenn felsikoltott a hangra. Aedan nem jutott szóhoz a rátörő rettegéstől, Llassar és Cellah csapdába esett egéreként keresték a menekülés útját. Az ajtóban két tagbaszakadt droven harcos állt, teljes fegyverzetben. Mézszőke hajuk, szakálluk volt, akárcsak Vargnak, az egyikük már öszült. Ismét ő szólalt meg.

– Legjobb lesz, ha elhamvasztjátok – mondta az újonnan jöttek vezére az együttérzés legkisebb jele nélkül. A nagyobb termetű, csapott homlokú társa durván kiterelte

Aedenéket a ház elé, térdre kényszerítve őket. Odakint még két férfi várakozott. Egy fiatalabb droven, aki fekete hajából ítélve nem az északi törzsekhez, hanem a dél-nyugati rokon népek valamelyikébe tartozhatott, talán a bludwahrok közé. A negyedik társuk – fiatal, magas, karcsú, szikár férfi – az északkeleti sztyeppéken nyargaló nashwykok egyike lehetett. Hosszú, rőt haját hátul varkocsba fonta, zöld szeme ellenségesen meredt a foglyokra. A nashwyk hosszú ládzsával, íjjal és nyilakkal szerelkezett fel. Egyedül ő nem szállt le a lováról.

– Lássuk, mitek van, puhányok! – mondta a deresedő harcos.

– Nem fiatal, de még mutatós – röhögött mellette a szőke égimeszelő, sziszegve, idegenül ejtve a ruwenor szavakat. Mairenn haját markolásztta és állatiasan beleszaggolt.

– Berwelf, kukkants be az akolba! – parancsolta a saját nyelvén a vezér a feketehajúnak.

Berwelf engedelmeskedett. Szekercével a kezében benézett oda, ahonnan mekegést hallott. Rögvest ezután ismeretlen kezek berántották, majd Berwelf vérző orral, félájultan zuhant ki az akolból.

Varg előbújt rejtekéből, szintén teljes vértezetben, kétélű bárdjával a kezében.

– Egy házörző kutya! – köpött ki a csapott homlokú izomkolosszus.

– Vagy inkább farkas – mosolyodott el az ősz vezér. – Mennyi ideje is van már annak a bálnavadászatnak, Varg, a Niets-fjordnál?

– Nem túl sok. Talán két éve. Üdv neked is, Donar! – felelte higgadtan Varg, rá se hederítve a nashwykra, aki már célzásra emelte íját. – A kecsketejen kívül itt mást nemigen találtak.

– Megkérdezném, mire föl gyújtottál örömtüzet előző este, de sajnos sietős a dolgunk – mondta Donar, kedélyesen mosolyogva.

– Akkor hát jó utat!

– Magunkkal kell vinnünk – hörögte a csapott homlokú. Három hüvelykkel volt magasabb Vargnál, embertelenül hosszú karokkal.

– Bizony, Hallvor jól mondja – helyeselt Donar. – Vissza kell vigyünk Aslaug jarlhoz.

– Akit néhány hete megdöngettél – vigyorgta Hallvor, felvillantva sárgás fogsorát.

– Csak megtettem, amire Kórópöcsű Soren már képtelen. Ennyire ragaszkodik hozzám Aslaug? Neked nem volt meg, Hallvor? Akkor vigyázz, mert annak a nőstény-medvének csillapíthatatlan az éhsége.

Hallvor arcáról eltűnt a vigyor. Donar vette vissza a szót.

– Kórópöcsű kinyúvadt.

– Ideje volt. Beszélni már elfelejtett a vénség, minden nap maga alá fosott...

– Aslaug szerint te ölted meg – vigyorgott ismét Hallvor.

– És most el kell, hogy vigyetek hozzá.

– Elég, ha a fejedet ideadod – heherészett Hallvor, előhúzza kétkezes kardját.

– Hány vég fókabőrt ígért nektek Aslaug? – mosolygott Varg.

– Nono! Harminc ezüstöt fizet a jarl – szolt Donar.

– A kicsinyes szuka! A fejem nyolcvan ruwenor aranydénárt is megér.

Donar füttyentett.

– Persze, majd' elfelejtettem, amiatt a hogyishívják... Licinius centurio miatt. Mindenesetre hajtsd le a kobakod szépszerével, csak egy gyors vágás, aztán eldöntjük, kinek ér többet.

– A bárdommal együtt temesetek el – rendelkezett Varg.

– Úgy lesz, barátom. Most pedig... – Donar nem fejezhette be. Varg gyíkokat megszegyenítő fürgeséggel hajtotta el fegyverét, egyenest a nashwyk férfi lovának. A bárd éle a háts nyakszirtjét találta, amely sikoltó nyerítés közepette összerogyott.

– Bálnabaszó fattyú! – szitkozódott a nashwyk, miközben próbált kiszabadulni a vergődő állat alól.

Hallvor oroszlánüvöltéssel rontott Vargra. Követhetetlen gyorsasággal kaszabolt méteres pengéjével, Varg alig győzött elhajolni a csapások elől. Egy újabb roham után Hallvor kiontott belekkel zuhant a földre. Varg rövidkardja előnyösebbnek bizonyult a közelharcban. A következő szúrását az éppen felocsúdó Berwelf kapta.

Donar arcáról eltűnt a fölényes mosoly. Az idősebb harcos pajzsot és szekercét ragadott. Ugyanolyan magas volt, mint Varg, de testesebb. Az idő már sokat koptatott Donar fürgeségén, ám a tapasztalata, ravaszsága halálosnak bizonyulhat.

Donar lopakodó tigrisként, ugrásra készen közelített ellenfeléhez. Varg azonban mindig úgy fordult, hogy Donar fedezék legyen a nashwyk nyilai ellen. Az ősz bandavezér az alkalmas pillanatban előrelendült, cselből a kerek pajzsát lendítette előre, azután sújtott le a bárdal. Varg azonban a ruwenor harcmodort alkalmazva kitért, egy suhintással szétvágta Donar térdhajlatát, aki sebesült medveként üvöltött fel. Az ifjabb droven ezután épphogy kivédte a nashwyk támadását, aki szekercével és karddal tört rá.

A sztyeppék fia gyors volt és szívós, kézzel-lábbal harcolt, egy-egy rúgása keményen betalált. Ezalatt Donar elejtett fegyveréért nyúlt, de Cellah odakapott, elmarta előle. A nashwyk figyelmét ez a mozzanat egy pillanatra lekötötte, ez elég volt Vargnak. Támadásba lendült, összekaszkodtak, a következő pillanatban Varg pengéje hátulról a nashwyk harcos nyakának feszült.

– Nem baszom meg a bálnákat – súgta az északi. – Szeretkezem velük.

A ruwenor kard sűrű vérpatakat fakasztva nyitotta fel a nashwyk torkát. Varg félrelökte az ernyedő testet. Hirtelen hűvös lett a levegő. Az égbolt szokatlan módon sötétedni kezdett.

– Gyorsan, befelé a házba! – kiáltott védenecire Varg.

– Velem miért nem végzel, ifjú Farkas? – nyögte kínnal Donar.

– Majd megtudod.

Varg faképnél hagyta a sebesültet, ő is visszahúzódott a házba.

– Mi ez? Mi történik? – kérdezte Llassar, miután megtalálta a hangját.

– Nem figyeltétek jól a kalendáriumot. Ez az a nap, amikor délelőtt lesz éjjel – felelte az északi.

– Hogy mondd?

– A tudósaitok szerint a hold most áll közénk és a nap közé. Rövid időre este lesz. Majd ismét nappal. Ezt sem tudátok? Csak várjatok, és élesszétek a tüzet!

– Megint elő fog bújni az az izé...? – kérdezte reszketve Cellah.

– Könnyen lehet – felelte Varg.

A nap fényei gyorsabban halványultak. Végül beállt az esti sötétség. A lovak nyerítve szaladtak világgá. Donar káromkodva ordított, az ajtóhoz kúszott, bebocsátást követelt.

– Nézzétek, megint jön! – mutatott ki az ablakon Cellah, égnek álló hajjal.

Csakugyan, a gomolygó jelenés ismét ott termett. Mint a zsákmányt szimatoló óriáskígyó, úgy vette célba és fogta körbe a segítségért üvöltő Donart. Az ősz harcos hangját elnyomta egy földöntúli moraj, mialatt a gomolygó tömeg a holttesteket, valamint a nashwyk lovának tetemét is ellepte. Rövidesen nem maradt más utána, mint gazdátlan nyereg, páncélok, ruhák. Donar és társai teste tovatűnt, ám embernagyságú arcuk feltűnt lüktető, felhőszerű jelenésben.

A napfogyatkozásnak rövidesen vége szakadt. A hold átadta helyét a nap lángsugarainak, amelyek tüzes lövedékként érték a lélekfalót. A gomolygás eszeveszetté vált, ezzel együtt mintha ezer lélek sikoltozott volna. Mire ismét a ragyogó napfény uralta az eget, a füstszerű szerzetből mindössze pernye maradt.

– Vége van – dörmögte Varg. – Ideje szedelőzködni.

– A fiammal veled tartunk – közölte az északival Mairenn.

– Jól meggondoltátok? – kérdezte Varg.

– Nincs mit meggondolnunk – felelte Cellah és az anyja egyszerre.

Llassar baltát ragadva elállta az ajtót.

– Innen ugyan nem mentek sehová!

Varg megállt Llassar előtt, de amaz végül nem merte ütésre emelni a fejszét. Varg úgy lefejelte a kisebb férfit, hogy az alétlan kirepült a házból.

– Siessetek! – rendelkezett a szőke harcos. – Te, öreg, jössz?

Aedan a fejét rázta.

– Menjetez csak... majd én eltemetem...

Mairenn és Cellah csomagolni kezdtek az útra, Varg ekkor már a legelőn lépdelt, éles füttyszóval visszahívta az elkóborolt lovakat. Ellenfeleinek fegyvereit is gondosan összeszedte. Kisvártatva mindhárman felnyergeltek, megindultak a távoli bércek felé. Az időközben magához tért Llassar a baltáját lóbálva loholt a távozók után.

– Megálljatok! – ordította. – Mit képzelsz, te északi korcs, csak úgy elviszed az asszonyomat? Llassar szinte fuldokolt a dühtől.

Varg megfordult lovával, fölényes nyugalommal kihúzta a lábát a kengyelből, úgy rúgta képen Llassart. A férfi törött orrcsonttal, zokogva terült el. Varg pillantásra sem méltatta, megsarkantyúzta lovát, folytatta útját. Cellah és Mairenn szó nélkül követték.

Aedan ezalatt görcsbe rándult gyomorral, magába roskadtan ült a felesége holtteste mellett. Bentről nem látta az iménti a jelenetet. Egyszeriben arra eszmélt, hogy Llassar

tántorog a küszöb felé, a baltát szorongatva. A két férfi egymásra nézett. Már nem volt helye a szavaknak. Llassar maradék erejét összeszedve, megindult befelé. Aedan a tűzhely környékén kezdett kutakodni, reszkető kapkodással, de hamar megtalálta, amit keresett. A kecskék zsigerelésére használatos hosszú kést. Llassar csak egyre közeledett...

* * *

Gyötrelmes napok után a három utazó egy hólepte szurdok bejáratához ért. Az odavezető utat két medveháton lovagló, prémekbe-bőrvértbe öltözött fegyveres nő védte. Drovenek voltak ők is, a hírhedt skylmaerek, azaz a harcosnők törzséből, erről szokatlanul magas termetük, és leomló, lenszőke hajuk tanúskodott.

Varg lecsatolta kardját, fegyvertelenül, levett sisakkal, gyalogszerrel közelítette meg a két őrszemet. Mairenn és fia lélegzetviasszafojtva figyelték, amint a nagydarab kísérorjuk szóba elegyedik harcosnőkkel. A távolság miatt nem hallhatták, miről beszélnek, átfagyva, éhesen és fáradtan várták a tárgyalás végkimenetelét. Varg örökkévalóságának tűnő percek múlva megfordult, és intett, hogy jöhetnek. A lova füttyszóra megindult.

– Kapunk szállást és meleg ételt – mondta Varg. – Innen már csak két mérföldre vannak, tartások ki.

Az egyik őrszem kalauzolta az elcsigázott utazókat a szurdok első kanyarulatáig, onnét visszafordult bundás hátasával. Ezen a ponton túl már másik, lándzsával és karddal felfegyverkezett, szálfatermetű nő kísérte tovább őket, egy sörényes tigoszlán társaságában. A piszkosfehér bundájú fenevadat fekete foltok tarkították, ugyanolyan jégkék szeme volt, mint gazdájának.

Eleredt a hó, mire eljutottak a skylmaerek városába. Völgybe épült, folyóparti település volt, rönkökből emelt házakból, őrtornyokkal a part mentén. A kikötőben vitorlások sorakoztak. Cellah nem mert körbenézni, szinte égette őt a sok kíváncsi tekintet. A jövevényeket a harcosnőkön kívül összesereglett gyerekek, hosszú hajú és szakállú férfiak bámulták meg. Utóbbiak a legkülönbélebb mesterségeket képviselték. Akadtak köztük halászok, fazekasok, kovácsok.

Varg a kikötőhöz közeli házak egyikénél pányvázza ki a lovakat, Mairenn lesegítette a nyeregből, majd beléptek a szerény berendezésű épületbe. Őszes, ráncos arcú asszony fogadta őket, motyogott pár barátságos szót a saját nyelven. Cellah-t és anyját egy tölgy lócára ültették a tűzhely mellé, mindketten csaknem elalélta a fáradságtól. A fiú

lehunyt szemét, ő maga sem tudta, mennyi időre, de ekkorra már gőzölgő, zsíros hússal teli tálat toltak elé.

– Mi ez? – kérdezte Cellah bizalmatlanul.

– Fókragu – nevetett Varg. – Közel a tenger. Rajta, edd csak meg, jól fog esni!

A fiún annyira úrrá lett az éhség, végül belapátolta a gyomrának idegen ízesítésű ételt. Mairenn is nagy nehezen legyűrte a falatokat. A bőséges ebéd után mindketten elszunnyadtak az egyik sarokban.

Nem sokkal ezután Varg a falu előjárójával tárgyalt, egy tágasabb faépület fogadócsarnokában. A szintén fából ácsolt trónszéken egy magas, őszbe hajlóan szökés, már nem fiatal nő ült. Haját arany díszekkel ékesített bőrpánt fogta össze a homlokán. A jarl mellett fegyveres kísérete állt.

– Köszönöm, Ursa jarl, hogy befogadod őket! – mondta Varg. – Szívós, dolgoz népek, meghálálják majd jóságodat.

Ursa a teremben lévő hosszú tölgyfaasztalra pillantott, amelyen a Varg által zsákmányolt fegyverek heverték. A droven harcos a lovakat is Ursának adta.

– Elintézted egyedül a kígyólelkű Donar bandáját. És csapdába ejtettél egy lélekfakót. Igazán dicséretes, még egy Kőszáli Farkastól is – szólt a jarl. – A barátaid nálunk otthonra lelnek, ez legyen a legkevesebb. Mi a további szándékod?

– Engedek a tenger hívó szavának.

Ursa bólintott, majd így szólt:

– Mit szólsz hozzá, Vilda? Kedvedre való?

A fegyveresek közül egy testes, búzaszín hajú asszony vált ki. Fialább volt Ursánál, de idősebb Vargnál. Vilda alaposan megnézte a férfit.

– Mit tudsz felajánlani, ha magunkkal viszünk?

– A harci kedvemet – nevetett Varg.

– Egyelőre megteszi. Hallottál már Akryloni Brannenről?

– Ő az, aki áthajózta az óceánt, és nyugaton új földrészre lett?

– Így van. Visszafelé jövet elvétette az irányt és nálunk kötött ki. Brannen lesz a kormányosunk. Visszavágyik a nyugati földekre, azt állítja, termékeny vidék az.

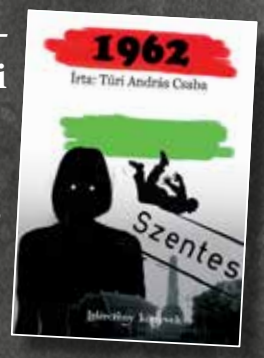
– Jó szelek legyenek velünk! – mondta Varg és belecsapott Vilda tenyerébe.

A droven harcos nem búcsúzott el védenecitől. Mire Mairenn és Cellah kiheverték viszontagságaikat, Varg már egy vitorlás knarr fedélzetén állt. Az óriás nektárként szívta be az északi szelet. A gálya a folyó kanyarulatát követve siklott az óceán felé, majd lassan beleveszett a ködbe.

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügyminisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálisá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

n13

A rab

Már nem is tudom pontosan, mennyi ideje, talán három vagy négy napja, hogy bezártak ide, ebbe a sötét pincebörtönbe.

Az időérzésem cserbenhagyott. Fény alig szűrődik be a fenti apró lyukakon, örökös itt a félhomály, és ezek a terméskövek csak úgy árasztják magukból a hideget. Fázom, és meglehetősen éhes vagyok, ezt a moslékot, amit napi egyszer öntenek be, képtelenség megenni. Az órák egyhangúan peregnek, csak az örök kongó lépései jelzik váltáskor a múlt időt.

A kezdeti megrázkódtatások után az életöztön felülke-rekedik bennem. Felkelek a rothadó szalmáról, majd arrébb rúgok egy kövér patkányt. Gondolkodom egy sort...

Át kell majd nézmem a cellámat töviről hegyire. Valahogy muszáj lesz megszöknöm innen, és ehhez minden apró információra szükségem lesz.

Így is teszek. A legnagyobb megdöbbenés akkor ér, amikor meglátom az öreget a fal melletti sarokban. Piszkos galambősz haja a vállára lóg, sovány, inas végtagjai kilógnak szakadozott ruhájából. Eddig nem is tudtam, hogy társaságom van. Na jó, nyilván el voltam foglalva a saját problémáimmal, és egyébként is olyan sötét van itt. Meg ahogy nézem, az öreg nem az a szószátyár típus.

Hangosan üdvözlöm, lassan rám néz, ráncos arcán barátságos mosoly terül szét. Gálánsan, helytel kínál, és én mellé kuporodom.

El sem tudom mondani, mennyire megkönnyebbülök. Van még itt valaki, egy élő ember, aki nyilván jó ideje raboskodik. Az esélyeim a szökésre megnövekedtek! Ketten már csak ki fogunk találni valamit. Ki kell szednem belőle minden apró információt!

Órák óta beszélgetünk, kedvesen, őszintén, mintha régi jó pajtások lennénk. Az idő is gyorsabban telik és a hideget sem érzem. Közben eszek némi moslékot. Minden energiámra szükség lesz a túléléshez.

Tényleg sok hasznos dolgot tud a várról, az örökről és a váltásokról. Még a kínzásokkal kapcsolatban is van hasznos tippje. Mit és mit ne csináljak, ha majd elvisznek kínvallatásra.

Csodálom ezt a vén csatalovát. Már hét éve itt van. Hihetetlenül szívós fazon. Akaratlanul bukik ki belőlem a kérdés:

– Bátyám, hogy lehet ezt a sok szörnyűséget, amin az évek során átmentél, mind túlélni?

Az öreg rab most felém fordítja fejét, sötét szemében szájalom. Hirtelen elneveti magát. Eszelős nevetése ijesztően visszhangzik e kísérteties helyen, kiráz tőle a hideg. Nem értem a jókedve okát. Végül abbahagyja a nevetést, arca ismét komor lesz és fakó. Csendesesen válaszol:

– Fiam, ki mondta neked, hogy túléltem?

MESEPELYHEK

Magyar írók ajándékai a gyerekeknek

- 01 Palásthy Ágnes: Rudolf, a Télapó szarvasa (12:54 min.)
- 02 Erdei Barbara: Borz Bonifác karácsonya (14:50 min.)
- 03 Balla Kálmán: Öcsi, az Északi sark öre (19:54 min.)
- 04 Aux Eliza: Krampuszok karácsonya (7:10 min.)
- 05 Engler József: Ünnepi kalamajka (30:07 min.)
- 06 Bank Eszter Katalin: Az elveszett lista (18:48 min.)
- 07 K. László Szilvia: A karácsonyfa (6:39 min.)
- 08 Földi Kinga: Dércsipe Benő és a játékbaba (14:37 min.)
- 09 Váczi B. Nikoletta: Az elveszett csengettyű (8:46 min.)
- 10 Gergely-Pécs Éva: Az eltévedt pingvin (21:17 min.)
- 11 Sütő Fanni: A hóember karácsonya (12:11 min.)
- 12 Bubrik Zsuzsanna: Száncengő (3:41 min.)
- 13 Váczy Virág: A fatündérek karácsonya (14:37 min.)
- 14 Galambos Tamás: Télapó és Krampusz (11:22 min.)
- 15 L. J. Wesley: Jesse Jones, a Mikulás küldetés (28:50 min.)

mek.oszk.hu/22600/22667/mp3

NPAndy

A halál csak a kezdet

Síri csönd vette körül az ódon falakat. Az ablakok szárnyai recsegve válaszoltak a süvöltő szélnek. A vihar irdatlan erővel közeledett, amikor Vicky behajtott a kapun. Gondozott kert verte körül a házhoz vezető utat, virágágyások és szépen formált díszcserjék váltogatták egymást.

„Szóval ez lenne az örökségem” – gondolta elégedetten, ahogy kiszállt az autóból. Nagynénje hagyta rá egyedüli örökösként, a végrendelethez egy kis levelet is írt, amelyben csak ennyi állt: „A halál csupán a kezdet.”

Végül is, neki tényleg egy új kezdetet jelentett a kúria, végre a maga ura lehetett.

Elizabeth néni – aki elhunyt édesanyja húga volt – korán ment férjhez egy nemesi család fiához. Bár a szülők eleinte ellenezték a házasságot, végül elfogadták Elizabeth-et. Gyermeke nem született, így a birtok igazgatása rá hárult. Annyira megszerette ezt az életet, hogy férje halála után sem adta el a birtokot, hanem tovább vezette.

Vicky rengeteg nyarat töltött nagynénjénél, mindig úgy érezte magát, mintha visszacsöppent volna a régi arisztokrata családok életébe, amelyeket csak filmekben látott. Elizabeth néni mindent megengedett neki, egyet kivéve: a kúria keleti részébe sosem mehetett be. Kislánként ez nem zavarta, hiszen bőven maradt felfedeznivaló szoba.

„Na, végre kiderül, hogy mit rejt a titokzatos keleti szárny” – gondolta izgatottan. Mégis valami rossz érzés kerítette hatalmába, ahogy közeledett a tiltott rész felé, amikor megszólalt a mobilja. Clara volt az, a barátnője.

– Helló, Vicky! Elfoglaltad már a birtokot? Mikor lesz a házavató? – kérdezte szinte egyszuszra.

Vicky elfojtott egy mosolyt, miközben válaszolt:

– Igen, már beköltöztem, pont most akartam...

– Ez nagyszerű – vágott a szavába Clara. – Akkor gyere ki, és vezess be. Csak nem gondoltad, hogy az első éjszákadat egyedül töltöd itt? – nevetett fel.

Vicky sarkon fordult, és hagyta a keleti szárny felfedezését, hogy beengedje vendégét.

Már lassan tíz éve, hogy barátok lettek, amikor egy állásinterjún találkoztak. Végül egyikük sem kapta meg az állást, de ahelyett, hogy összetörtek volna, elmentek egy kávézóba, és tovább beszélgettek. Azóta elválaszthatatlan részei lettek egymásnak.

Vicky örömmel karolta át barátnőjét, és vezette be a tágas fogadótérbe.

– Azta, ez nem semmi! – ámuldozott Clara a modern, de rendkívül ízléses berendezésen. – Hát tudod, ezt én is meg tudnám szokni – bökte oldalba barátnőjét.

Az este kellemesen telt. Már későre járt, amikor mindketten a szobájukba készülődtek lefekvéshez. Vicky forgolódott az ágyban – szokatlan volt még az új hely –, mire elaludt.

„Vicky, itt vagyok, gyere ide” – hallatszott az éjszaka közepén egy hangos kiáltás. Első pillantása a kandallón lévő órára esett: éjfél múlt huszonkét perccel.

A lány kiugrott az ágyból, és rohant Clara szobájába, de ott békésen aludt a barátnője.

„Talán csak álmodtam” – gondolta, miközben visszatért szobájába. Felkapcsolta a villanyt, és ahogy a kandallóra pillantott, észrevette, hogy még mindig éjfél után huszonkettő percet mutatott az óra.

„Talán csak megállt” – próbálta észérvekkel meggyőzni magát.

A reggelinél Vicky érdeklődött barátnőjétől, hogy nem hallotta-e ő is a kiáltást, de Clara azt felelte, hogy már idejét sem tudja, mikor aludt ilyen jól.

– Mit szólnál hozzá, ha megnéznénk együtt a rejtélyes keleti szárnyat, ahová sosem mehettem be? – kérdezte Clara.

– Hát ez nagyszerű! Imádom a rejtélyeket. Lehet, valami titkos átjáróra bukkanunk, vagy valami értékes dologra – morfondírozott, miközben közeledtek a szárny felé.

Vicky remegő kézzel nyitotta ki az ajtót. Ahogy feltárult a szoba előtte, halkan felsikoltott. Ugyanúgy volt berendezve, mint a régi otthoni szobája. A tükrös asztal, mellette a szekrény, még az agyonhasznált mackója is ott ücsörgött az ágyon.

– Mi történt? – aggódott Clara.

– Csak megijesztett a szoba. Teljes mása az én gyerekkori szobámnak.

Clara befurakodott mellette, és kiszúrt egy fényképet Vickyről.

– De cuki voltál! És tudtam mindig, hogy csak festett szőke vagy – nyomott Vicky orra alá diadalittasan egy gyerekkori fényképet egy barna loknis hajú kislányról.

– Ezt nem értem – hebegte zavartan. – Én kislánként is szőke voltam.

Meghökkenve nézte azt a kislányt, aki megszólalásig hasonlított rá, kivéve a barna fürtöket.

– Talán akkor anyukád lehetett – vette ki Clara a kezéből, és megfordította a képet.

„1995.05.05 – 5 évesen Valerie” – olvasta fel hangosan a fotón lévő írást.

– Akkor voltam én is ötéves. Ez a születnapom dátuma – sápadt el Vicky.

– Volt egy ikertestvéred? – mondta ki Clara, amit Vicky nem mert.

– De miért nem mondta el anya? És miért itt élt?

Clara még mindig a fényképet nézegette, amikor Vicky remegő kézzel leült az ágy szélére. A szoba levegője megváltozott – mintha hirtelen nehezebb lett volna lélegezni.

– Valerie... – suttogta Vicky. – Ha ő volt az ikertestvérem, miért nem tudtam róla?

Clara épp válaszolni akart, amikor a szoba sarkában lévő régi komód ajtaja magától kinyílt. Egy poros, bőrkötésű könyv csúszott ki belőle, mintha valaki szándékosan tolt volna előre. Vicky odalépett, és remegő kézzel felnyitotta. Az első oldalra egy név volt írva: Elizabeth M. – démonúzó jegyzetei. A lapok tele voltak szimbólumokkal, latin mondatokkal, és egy részletes leírással arról, hogyan próbálta meg Elizabeth néni megszabadítani Valerie-t egy entitástól, amely már gyerekkorában megszállta.

„Valerie nem az, akinek látszik. A démon, akitől nem tudom elválasztani, a gyermeki ártatlanság mögé bújlik. A szertartások nem hatnak. A kúria keleti szárnyát lezárom, hogy senki ne zavarja őt – vagy ne engedje ki.”

Clara elsápadt.

– Vicky... lehet, hogy nem csak Valerie élt itt. Lehet, hogy még mindig itt van.

Vicky ahogy Clara felé nézett, velőtrázó sikoly hagyta el ajkát: a barátnője háta mögött a tükörben megjelent Valerie arca, szemében vörös démoni fény gyúlt. Vicky gyorsan megragadta Clara karját és húzta kifelé.

– Tűnjünk el gyorsan! – kiáltotta.

Clara ijedtében elejtette a könyvet, de Vicky felkapta, és már be is csapta maguk mögött az ajtót.

– Ez még mi volt? – kérdezte Clara ijedten.

Vicky maga is levegő után kapkodott, mire meg tudott szólalni.

– Nem tudom, de a végére járok ennek. Ezt az izét el kell valahogy pusztítani.

– Aha, és mégis hogy gondolod?! Nem vagyunk mi ördögűzők, hamarabb végez velünk ez, mint fordítva. Menjünk inkább el innen! – kérlelte barátnőjét.

– Talán a könyvben van valami róla. Átolvasom, te meg addig nézd meg az interneten, hogy nem volt-e valami hasonló eset, hogy gyereket szállt meg démon! – hagyta figyelmen kívül Clara kérését.

– Ha volt is, mit érünk vele? – csattant fel a lány. – Még a horrorfilmeket sem nézem meg, nemhogy részese legyek! Vicky, tudom, hogy sokkolt ez az egész, de talán jobb békén hagyni az egészet.

Vicky megrázta a fejét.

– Clara, én megértem, ha el akarsz menni, de nekem ki kell derítenem az igazságot erről az egészeztől.

– Oké, nyertél. Ma még maradok, de holnap, ha nem találunk semmit, akkor elmegyek veled együtt – hangzott az ellentmondást nem tűrő válasz.

Vicky beleegyezően bólintott, majd mindketten nekiláttak a keresésnek. Clara talált pár dolgot, de semmi közös vonás nem volt bennük, egyet kivéve: hogy akiket megszálltak, az adott család elhunyt tagjai voltak, és egészen addig tartott, amíg ki nem derítették, mi okozta az ő tragédiájukat.

– Azt hiszem, ez jó nyom lehet – állapította meg Vicky.

– Talán volt a családban olyan rejtett titok, amit még Elizabeth néni sem tudott.

– Hát ezek után elképzelhető. Nem volt valami tragikus haláleset a családban?

Vicky tagadólag megrázta a fejét.

– Legalábbis nem tudok róla. Anya is betegségben halt meg, és Elizabeth néni is. Talán a férje, Tim bácsi családjában... nézzük meg.

Már este lett, mire végeztek, amikor Vicky kezébe akadt egy régi családi fotó, amin Tim bácsi a szüleivel és egy fiatal lánnyal volt.

– „Az utolsó közös nyár” – olvasta. – Nem is tudtam, hogy Tim bácsinak volt testvére. Sosem beszélt róla Elizabeth néni sem. Talán ő a megoldás kulcsa.

Alig mondta ki, egy csattanás hallatszott a keleti szárny felől. A két nő szinte egyszerre ugrott fel, és indult el a zaj irányába.

Az ajtó nyitva állt, mintha csak várta volna, hogy belépjenek rajta. Vicky felkapcsolta a lámpát, a hirtelen fény elárastotta a szobát, és a tükörben megjelent a fotón látott nő. De most más volt: nemcsak az arcán lévő tébolyult mosoly tért el, hanem az állapota is – várandós volt. A két nő halálra váltan nézte a tükröt, ami újra kitisztult, és már csak saját magukat látták benne.

– Vajon mi történhetett vele? – tért először magához Clara.

Vicky a fejét csóválta, mielőtt megszólalt:

– Fogalmam sincs, de valami szörnyűség...

Vicky órákig forgolódott az ágyban, egyszerűen nem jött álom a szemére. Ösztönösen az órára pillantott: éjfél múlt huszonekét perccel. Abban a pillanatban Clara kiáltását hallotta.

– Vicky, segííts! – hangzott a kétségbeesett sikoly.

A lány szinte másodpercek alatt odaért barátnőjéhez, aki halálra rémülten mutatott a tükörképére, amelyben az őrült nő képe jelent meg. Vicky elsápadt, ahogy a tükörből visszanézett Clara-ra, akinek a tekintetében ugyanaz a tébolyult szempár nézett vissza rá.

– Clara, hallasz? – kiáltotta kétségbeesve.

De barátnője helyett egy ismeretlen női hang válaszolt:

– Végre megjöttél, kicsikém. Hamarosan együtt lehetünk: az ikertestvéred, te és anya. Már nagyon hiányzol nekünk.

Vicky óvatosan hátrálni kezdett az ajtóhoz, de megbottlott. Ez elég volt ahhoz, hogy a Clara testét megszálló lény feldühödjön, és a lányra vesse magát.

– Miért szöksz el anyától? Rossz kislány vagy! Meg kell büntesselek! – ordította a lány arcába, majd hatalmas erővel a falnak vágta.

Vicky óriási csattanással esett a földre, tarkójából csordogálni kezdett a vér, teste lassan elernyed. Clara hirtelen kitisztult tekintettel nézett körül a szobában, és döbbenet meredt Vicky élettelen testére.

– Vicky, térj magadhoz! – zokogta, miközben barátnőjét rázta, mintha ezáltal életre tudná kelteni. Óvatosan a tükör felé pillantott, amelyben három arcot látott: Valerie-ét, Vicky-ét és a saját arcát – őrült démoni fénnel a szemükben...

Zspider

Horror Hava 2025

Hívatlan vendég

A pultra tesztek pár sört, egy kis chipset, meg egy csokit. Az üveges tekintetű eladó lány arcáról nem tudom elolvasni, hogy az én vásárlásom tölti el ennyire undorral, vagy az, hogy az éjfél zárás előtt pár perccel jelentem meg a boltban.

– Késspénz vagy kártya? – kérdi a legfáradtabb hangom, amit valaha hallottam.

Ránézek a kártyaolvasóra, amit csak a szigszalag tart össze.

– Késspénz – nyúlok a zsebembe és nehézkesen összekaparom az összes aprómból a cuccok árát.

Csak háromszor sóhajt, mire sikerül kifacsarnom az összeget. Egész jó arány. Felkapom a zacskóba gyűjtött vackaimat és kísétálok.

Ilyenkor a város szinte üres, és mivel alig vannak utcai lámpák, csak a társasházakból kiszűrődő lámpafény segít nekem a gyalogosvonalon maradni és elkerülni, hogy egy teleportáló taxis hangtalanul legázoljon. Mondjuk belegondolva, hogy a hétfégi programom a chips és a söröm, lehet, hogy nem is lenne kár értem.

Halk, finom lépteket hallok mögöttem. Akaratlanul is odapillantok és meglátok egy apró, vékony lányt, aki egy jókora kapucnis pulcsiban rejtőzik.

– Elnézést – mondja csilingelő hangon.

Ahogy ellép mellettem, megcsap a nyers hús szaga, pedig nem látok nála semmit. A ruhája tiszta, és nem tűnik hajléktalannak sem. Mondjuk a cipője eléggé mocskos. Nem is érdekelné, ha nem állna meg előttem pár lépésre. Gondolom, a kulcsát keresi. Már mennék tovább, amikor felém fordul.

– Bocs, tudnál nekem segíteni?

Sóhajtok, nem akarok bunkó lenni, de túl fáradt vagyok, hogy udvarias legyek. Már fordulnék felé, hogy igent mondjak, mert legyünk őszinték, nem sok jogom van egy csajnak nemet mondani ezen a ponton. Mikor viszont ránézek, megdermedek. A szemei ébenfeketék és csillognak a holdfényben, mint két ónix kavics. Biztos megcsinálta azt a szemgolyó tetoválást, amiről már láttam pár képet. Éles vonású arca olyan sápadt, mint egy haldoklóé.

– Megmondanád, hol ehetnék valami jót? – Még be sem fejezi a kérdést, mikor a szemfogai hatalmassá nyúlnak és a rám veti magát.

* * *

Zihálva riadok fel. A torkom pokolian fáj és rohadtul szédülök. Próbálom a kezemet a fejemhez emelni, de lassított felvételen mozogok. A sötétben is megismerem a saját szobámat. Vagyis az albrétlet, ami nagyrészt egy

apró lyuk, de legalább ki tudom fizetni. A hálósobán kívül egy fürdőszoba és egy előszoba-konyha kombó. Olyan kicsi, hogy ha főzök valamit és közben ajtót nyitok, az kioltja a tüzet a gázon.

Csak egy álom. Egy csaj nagy fogakkal rám támadott. Mit mond el rólam, hogy már álomban is halálotat kívánják a nők?

A szoba sarkában látom a tévét, amin valami játék megy. Ebbe aludhattam bele, csoda, hogy az ágyig eljutottam. Amilyen szarul érzem magamat, valószínűleg megbetegedtem. Mikor megpróbálok felülni, a nyakamban valami pokoli fájdalmat érzek és odakapva megszáradt, barnás vért találok.

– Ja, óvatosan nehogy felszakítsad a sebet! – mondja egy csilingelő hang.

– Te! – ülök fel gyorsan.

Ott ül a pulcsis lány a szoba sarkában egy párnán a tévé előtt és éppen a GTA-ban lövi halomra az embereket.

– Egész jó játékaid vannak amúgy – mondja teljes nyugalommal. – Meg szerintem le fogom nyúlni pár pólódat, mert ez tiszta vér lett.

A kezem még mindig remegve fogja a nyakamat.

– Mit tettél velem?

Túl gyenge vagyok, hogy mozogjak. Még ülni se bírok, vissza kell csúsznom az ágyba. Forog velem a világ. A tévé fényében csak funko figurákat látok a polcokon és a ruhásszekrényemet, amiből kihánytak mindent a földre. Még az ágy melletti komódból is kirángatta az összes fiókot. A szemem láttára kirabol engem, és még ahhoz is van pofája, hogy megálljon játszani közben.

Segítségért akarok kiáltani, de a szám megtelik vérrrel és kénytelen vagyok köpni, hogy levegőt kapjak.

– Ja, igen. Ne próbálj ordítani, mert akkor is felszakadnak a sebeid! Régóta csinálom ezt. Nyugi, nincs esélyed.

– „Ezt”? Mit csinálsz velem?

A játékban a kocsi felrobban a karakter alatt és a kijelző kiírja, hogy „wasted”, kezdheti újra a küldetést. A csaj fájdalmas sóhajjal leteszi a kontrollert.

– Megöllek – mondja teljesen nyugodt természetességgel. – A következő nap folyamán szép fokozatosan megiszom az összes véredet. Összepakolom, ami tetszik a lakásodból és megyek tovább. Te pedig dönthetsz, hogy békén hagysz és akkor ez egy szép nyugis halál lesz, vagy még pattogsz és akkor a végére könyörögni fogsz, hogy végre tépjem ki a szívedet.

A hangja mutatja, hogy igazat mond. Végem van.

* * *

A számban még mindig érzem a vér fémes ízét. Annyira gyenge vagyok, hogy nem bírom a kezemet megtartani se. Könyörögni akarok, de nem jönnek ki belőlem hangok csak tátogok, mint egy hal.

– Vérhiány – mondta a nő, aki ezt tette velem. – Mikor jobban leszel, megint eszek belőled, és ezt addig csináljuk ameddig ki nem fogysz. Látva, hogy milyen vézna vagy, legfeljebb egy napot adok neked. A rekord két nap volt, de aztán inkább megöltem a nőcit, mert féltem, hogy hétfő reggel keresné valaki. A macskái finomak voltak.

– Vámpír – nyögöm ki nehézkesen.

– Dingi-ding-ding! Eltaláltad!

A csaj felugrik, mire összehúszom magam és lecsukom a szemem, készen arra, hogy megint megtámad. De csak megpaskolja a fejemet.

– Okos vagy. – Érzem a gúnyt a hangján.

Ezzel kísétál a szobából. A szemem megfájdul, amikor felkapcsolja a konyhában a lámpát és hallom, hogy a hűtőben matat.

– Szóval a hűtőd majdnem üres és te hoztál egy zacskó chipset?

Ezt úgy kérdezi a csaj, hogy közben éppen a tegnap esti kínaim maradékát eszi. Most, hogy nincs rajta a pulóver, jobban szemügyre vehetem. Lenyalt, csillogó fekete haja annyira vékony szálú, hogy szinte ki tudom venni a feje formáját. Az álla még mindig vörös a véremtől. Éles vonások, hegyes áll, egyenes, apró orr, pici fülek. Amilyen alacsony és vékony, sokkal inkább emlékeztet valami anime figurára, mintsem egy emberi lényre. Minél tovább nézem, annál szürreálisabbnak tűnik, hogy ez egy szörnyeteg, emberbőrbe szorítva. A mozgása vidám, ugrál és táncol, miközben mászkál a lakásomban.

– Hogy tudod te ezt megenni? – kérdezi tőlem fintorogva.

– Te vért iszol – jegyzem meg.

A csaj megdermed. Fekete szemei elkerekednek és csillogva a lelkembe nyúlnak. Vörös ajkait kinyitja, és látom, hogy a fogai össze-vissza álló hegyes csontdarabokként sorakoznak, mint a tengerparton a sziklák.

– Vicces vagy! – nevet fel teljesen váratlanul, és lehuppan mellém az ágyba. – Ezt már szeretem.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezem, de minden szót kínkinyögni.

– Ezt már tisztáztuk, vicces fiú, a véredet.

Ezzel újra belém mar.

* * *

Mikor újra magamhoz térek, már teljesen száraz vagyok. A nyelvem annyira repedezett, hogy dörzsöli a szájpadrólomat. Próbálok kinyúlni a világba, megfogni valamit, de nem bírom megemelni a kezeimet. Az ágyam eltört az első héten, amikor beköltöztem. Mivel nem akartam kifizetni a vagyont, amit a tulaj szerint ez a rothadó fából készült harminc éves vacak ér, így ebben alszok azóta is, az sem érdekel, hogy mostanra a matrac lényegében már a földön van. Ahogy próbálok körbenézni, érzem, hogy még a szemem is kiszáradt, és fáj kinyitni őket. Minden homályos, de végre meglátom, hogy a redőny le van húzva, csak gyöngye világosság látszik vékony csíkokban. Már hajnal van. Sőt, figyelembe véve, hogy milyen későn kel a nap ősszel, nem is reggel, hanem délelőtt.

Didergek, ebből veszem észre, hogy nincs rajtam a takaró, hanem az ágy mellett, a komódom előtt van egy kupacban. Amikor nyúlok felé akkor meglátom, hogy abba tekerte be magát a vámpír. Egy doboz sört iszogatva bámulja az ablakot. Tisztán látom, hogy fél, a tekintete valami ismerőset mond. Már láttam ezt, amikor egy barátom öngyilkos akart lenni. Heteken át, minden nap, amikor mentünk át a hídon a gimi felé, ő egy kicsit elkomorodott, és a szemében pont ugyanezt láttam. Aztán egy este kísétált és belevetette magát a vízbe. A legnagyobb szerencsénkre pont volt arra egy rendőrhajó, és kihalászták. Nem sokon múlt. Azóta is gyógyszeres kezelés alatt áll. A legfélelmetesebb, hogy mindene megvolt, csodás barátnője, jó jegyei, a szülei szerették és mégsem bánta meg az ugrást, csak azt, hogy nem nézett körbe előtte alaposabban.

Mondanék valamit, de soha nem voltam ennyire kiszáradva, a torkom szét akar szakadni, mint egy ingatag homokvár. Köhögni se tudok rendesen, de az a pár hang, amit kiköpök, felkelti a lány figyelmét. Nem fordul felém, mégis érzem a tekintetét magamon.

– Szomjas vagy? – kérdezi, és a kezembe nyomja a sört, amit megkezdett.

A felét kiöntöm, amennyire remegek, de végül eljut a számig és elkezdek inni.

– Óvatosan, meg ne fojtsd magad! – A hangja nem aggodalmat sugall, inkább csak azt mondja, amit illik ilyenkor mondani.

– Köszönöm! – nyújtom vissza az üres dobozt.

Nem fogadja el tőlem, így lassan kicsúszik az ujjaim közül a földre. Közben a vámpír egy pillanatra se veszi le a szemét az ablakról.

– Mi a neved? – csúszik ki a számon a kérdés.

– Ofélia.

A levegő megfagy. Én legalább annyira meglepődöm, hogy ezt megkérdem, mint ő azon, hogy válaszol rá. Bár az én zavarom tovább tart, mert ő rögtön felnyit egy másik sört és nézi tovább a napfényt.

– Amiért az oroszlan eszi a gazellát – mondja unottan. – Ezért teszem ezt veled. Ez lett volna a kérdésed, nem?

– Nem – hazudom, holott pontosan ez szaladt át a fejem.

– Nem gyűlöllek, nem ismerlek, nem érdekel ki vagy és mit tettél az életedben. Éhes voltam, és te voltál kéznél.

– Honnan... – Nem bírom végigmondani, megint túl száraz a torkom.

– Honnan tudom, hogy ezt fogod kérdezni? Szerinted hányan kérdezték már meg tőlem?

Beleiszik a sörbe és a komódomnak dönti a fejét. Fáradtan sóhajt, olyan leverten, amit csak apámtól hallottam, aki a gyárban dolgozott napi kilenc-tíz órát. Ő tudott így sóhajtani, mikor végre beült a fotelba és bekapcsolta a bokszt a tévében.

– Ne aggódj, hamarosan vége lesz!

A szavai után ismét eszméletemet vesztem.

* * *

– Ébresztő! – mondja a vámpír csilingelő hangon.

A bal szememet már alig bírom kinyitni. Annyira kiszáradtam, hogy összeragadt a szemhéjam.

– Nézd-nézd! Esik! Hát nem gyönyörű?

Az ablak tárva-nyitva állt és a szakadó eső lágy párája hullott rám. A legkellemesebb érzés, amit valaha is éreztem. A vámpír nagyot szippantott a levegőből.

– Imádom az ilyen időt!

– Utolsó... – próbálom kipréselni magamból a kérésemet.

– Mit szeretnél, vicces fiú?

– U... – Elkezdek köhögni.

A vámpír mérgesen sóhajt és kimegy a konyhába. Ott pakolászik és csörömpöl egy ideig.

– Igazán megtanulhatnál rendesen elmosni egy poharat. Mondjuk most már mindegy, mi?

Kicsit kuncog a saját viccén, majd megnyitja a csapot. Belép egy pohár vízzel. Úgy kapok érte, mint aki a sivatag közepén járt hét nap és hét éjszakán át. Elhúzza előlem.

– Csak hogy tisztázzuk. Ma valószínűleg meghalsz. Ez nem ajándék, nem gondoltam meg magamat, nem fogok megkegyelmezni, csak vicces vagy és ezért kapsz egy kis vizet.

Mikor elveszem a poharat, a nagy részét magamra öntöm, olyan hévvel iszok. Csak félig hallom, ahogy nevet rajtam a vámpír. Bőfögök egy hatalmasat, majd elejtem a poharamat.

– Egészségedre! – mondja mosolyogva a lány.

– Utolsó kívánság – nyögöm végre ki, amit akarok.

– Mi? – kérdez vissza értetlenül.

– Lehet egy utolsó kívánságom?

Először meglepődik, majd somolyog és utána vállat von.

– Miért is ne, de semmi perverz. Tudom, hogy ti pasik azt hiszitek, hogy majd a lenyűgöztök engem azzal, ami a lábatok közt van, de hidd el, hogy nem vagytok lenyűgözőek.

– Fürdés. – A hirtelen jött erőm már kezd is elhagyni. Egy szót kinyögni olyan, mintha minden levegőt kiszorítanék a tüdőmből.

– Mondtam, hogy semmi perverz! Komolyan, ezért már el szoktam metszeni az emberek torkát!

A vámpír feldúltan elrúgja a szemetet a lábától. Én rázom a fejemet. Ez nem perverz. El kell neki magyaráznom, mielőtt tényleg kitépi a torkomat.

– Nem akarok mocskosan meghalni. – Ez a legőszintébb gondolat, ami valaha is feltört belőlem. – Kérlek!

Nem tudom, hogy látja-e rajtam, hogy komolyan gondolom, vagy csak megsajnál, de feladja és felemel az ágyból, mintha egy báb lennék.

– Ne feledd, hogy ez semmit se jelent! Nem fogok romantikusan beállni veled a zuhanyba.

– Pedig rád férne – harákolom, amint belép a fürdőbe. – Búzslesz a dögszagtól.

Megtorpan és rám néz. A fejemet ugyan nem bírom tartani, hogy lássam az arcát, de azért észreveszem a szemem sarkából, hogy elkerekednek a szemei. Nem tudom, hogy miért mondtam ezt. Vagy miért mondtam bármit is, amióta elkapott. Amióta élek, fogalmam sincs, miért járatom a pofámat. Felkészülök rá, hogy most a padlóra hajít és a fejem szétloccsan a járólapon.

Nem így tesz. Finoman lerak a zuhanytálcára és meglepve kihúzza magát. Az egyik AC/DC pólóban van és

egy melegítőnadrágomban. Leemeli a zuhanyrózsát és rám ereszti a jéghideg vizet. A szívem egy pillanatra megáll, és levegőért kapkodva megpróbálok sikoltani. Olyan izmaim rángatóznak, amikről nem is tudtam, hogy léteznek.

– Tényleg bűdös vagyok? – kérdi a lány, miközben próbál halálra fagyasztani. Nem bírok válaszolni. – Most meg mi a bajod? – Megérinti a vízsugarat. – Ja, te még érzed a hideget. Bocs!

Fokozatosan beállítja melegebbre és a testem kezd megnyugodni. Ekkor belép mellém a zuhanyzóba és elhúzza a függönyt. Az az apró női test szinte óriásként tornyosul fölém. Magzatpózban ülök, de csak azért, mert a falnak lettem támasztva. A vámpír lassan lehajol, ónixként csillogó szemeivel a lelkembe néz.

– Mi van? Te mondtad, hogy bűdös vagyok, nem?

Majd elkezd lemosni magát. Nem zavartatja magát attól, hogy ruhában van, csak tusol békésen, mintha én sem hevernék a lábainál. Mikor végez, kilép a fürdőből és felkap megint, mintha csak egy tollpihe lennék, majd bevisz a szobába. Az ágyba dob, olyan lendülettel, hogy majdnem ki is zuhanok belőle.

– Ez jó ötlet volt – mondja. – Nem is emlékszem, mikor fürödtem utoljára.

A szekrényemhez lép és átöltözik egy másik ruhába.

– Tényleg meg fogsz ölni? – kérdem gyöngéden.

– Aha – válaszolja érdektelenül, majd ledobja magát az ágyba és elfekszik mellettem. A kezeit kényelmesen a feje alá rakja. – De nézhetünk valamit előtte a tévében, ha szeretnéd. Éjfél után akarok indulni, szóval van még egy kis időnk.

Nem igazán érdeklő, hogy válaszolok-e, csak elindítja a tévét és bekapcsol egy filmet. Valamilyik streaming szolgáltatásomból választott, de a kijelző fénye túl erős, hogy lássam, melyiket nézzük, így csak hunyorogva figyelem, ahogy válogat.

– Annyien apró ez a lakás, annyi jó cuccod van – lelken-dezik, és közben még egy filmet is talál, ami tetszik neki. – A Nintendódat tutira le fogom nyúlni, mikor végeztünk.

„Végeztünk”. Mikor hidegvérrel megöl. Itt fekszik mellettem és arról beszél, hogy mit fog csinálni, miután megölt. A karomat se bírom megemelni, de még így is keresem, mit tudnék a szívébe mártani. Ezt észre is veszi és finoman belém rúg.

– Jaj, ne legyél már ilyen! Gyerünk, vicces fiú, próbáld élvezni!

– Haldoklom – szuszogom dühösen.

Azt hiszem, most fogtam fel ezt a tény, mert az arcomon jéghideg könnycseppek gördülnek le. A vámpír oldalra húzza a száját, szinte már látom rajta az empátia jelét.

– Hát... ja – böki ki. Ennyit az empátiáról.

Annyira lüktet a fülemben a szívverésem, hogy nem hallom a filmet. Az adrenalin tombol a fejemben, pokoli migrént okozva.

– És ha megkímélnél?

– Inkább nem. – Ezzel kinyitja a chipsetet. – Kérsz?

Nehézkesen belenyúlok és kiveszek pár szemet, amit éppen hogy el tudok rágni. Ő békésen falatozik és nézi a filmet, mintha ez csak egy szombat esti randi lenne. De negyedóra után mérgesen felém fordul.

– Hagyd abba! – morogja. – Bármit is csinálsz, ma meg foglak ölni, szóval ne fészkelődj, ne tervezz, ne pattogj! Eddig olyan jól kijöttünk, hogy most teljesen kicsesznel mindkettőnkkel, ha bármivel is próbálkoznál. Különben sem válna be. Legyünk őszinték, az életed egy szeméthalmom. Ez minden, ami a tiéd. Egy teljes napig senki sem keresett téged. Hétfvégén! Senkit se érdekel a sorsod. Csak élvezd a filmet, maradj nyugton és minden hamar véget ér.

– De neked nem.

– Ez most komoly? – kérdi egyre feszültebben. – Csak nem bírod ki? Ennyire meg akarsz halni?

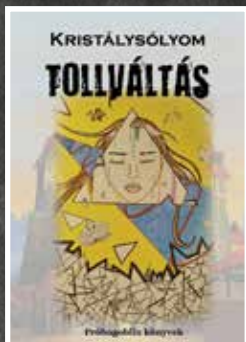
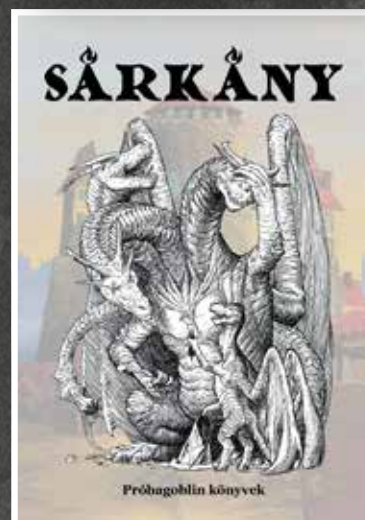
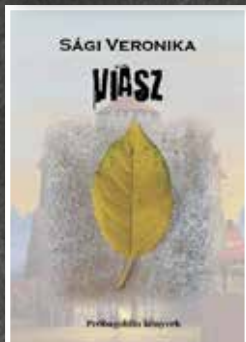
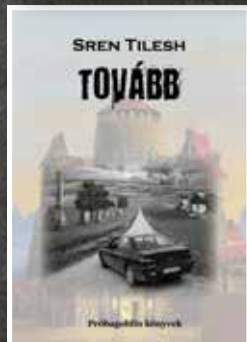
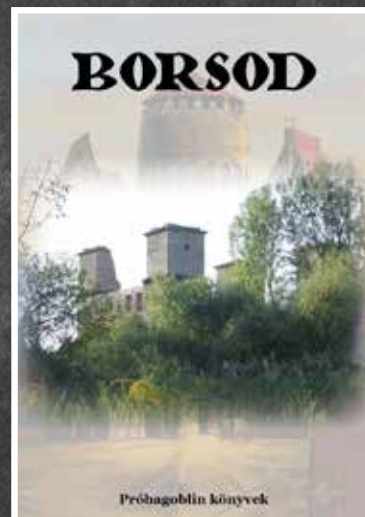
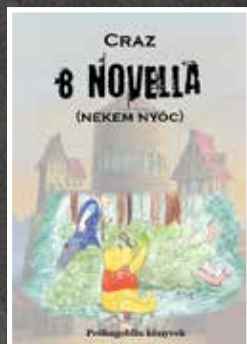
– Nem. – Nagyon fáradt vagyok. – De te igen.

A vámpír állkapcsa megfeszül, látom ahogy az izmok kidudorodnak a szája szélén.

– Fogd be! – rivall rám, majd elfordul tőlem, vissza a tévéhez, de a szemében már ott a bizonytalanság. Ugyanaz, amit reggel láttam. A film megy tovább, de már egyikünk sem szólal meg. Nem tudom, hogy mi lesz, de azt hiszem, már ő se. Kezd elhagyni az erőm, de az ablak még mindig tárva nyitva van. A nap négy-öt óra múlva kel, de nem csukta be az ablakot. Egyre nehezebb magamnál maradni. Kétlem, hogy túlélem napkeltéig, de azt is, hogy ő túléli a reggelt.

A vámpír hideg keze megfogja az enyémet.

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetők a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

A XIV. LIDÉRCFÉNY PÁLYÁZAT HALLOWEEN A LIDÉRCLÁPON KUMOROS NOVELLAPÁLYÁZAT EREDMÉNYHIRDETÉSE

Tisztelt pályázók!

Lezártuk a XIV., Halloween a Lidérclápon című pályázatunk értékelését, melynek során az alábbi eredmény született.

I. helyezett:

Early Moon – Senki se aludjon egyedül!

II. helyezett:

cirmoka85

– **A Kései Kvintett Utolsó Hangja**

III. helyezett:

csomaneva – Nyereséges lidércláp

A pályázatra megfelelő mennyiségű és minőségű pályamű érkezett, ezért a pályázati kiírásban leírtaknak megfelelően a szerkesztőség a kiválasztott novellákból elektronikus könyvet készít, valamint a Hangoskönyvek csapata Engler József vezetésével hangoskönyvet készít az e-bookba bekerült novellákból. (Ezek várhatóan 2026 tavaszán jelennek meg.)

Gratulálunk a helyezetteknek!

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbjait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

DadaistaB

Hittel s szívvel

Az Isten szava bennem lakozik
A lényem része hozzám tartozik
A szeretet magja nem kardozik
Hanem önzetlenül adakozik.

2025. 10. 11. - Hévíz, Szentlélek római katolikus templom

contra55

Lángoló szívek dala

Sötétben égő szenvedély
szétfolyik mindenem át,
tüzes könnycsepphez érkezem,
távoli álomba zárt.

Szétszakadt kis világból
suttogón üvölt a kín.
Egy örvény lesz az életem,
elveszett világba hív.

Érzem a szerelem lángját,
vakon eléget engem.
Széttépi a láncaimat,
most nem állhatok ellen.

Sue Merin

Légy velem

Hogy engem láss, ahhoz kevés vagyok,
megpróbáltam, de állnak a falak.
Nem kell semmi, mindig csak én adok,
és valami bennem mélyen szakad.

Valahol már elveszett az ember,
csak elvárás és ítélet maradt;
ám remélem, belátod majd egyszer,
nem kell kisebb lennem senki alatt.

Hogy engem hallj, ahhoz kevés vagyok,
megpróbáltam, de a füled süket.
Szavaidban újra bántást kapok,
végre lezársz – nincsen szó, se szünet.

Ne büntess most, mellettem légy szabad!
Ne könyvből lásd, ki vagyok, mit érek!
Ne hidd, hogy bűn, ha kérdés is marad,
csak láss és hallj újra tisztán kérlek!

Csak légy velem, mint egy igaz barát.
Ne bántás többet, ne taszíts el, ne félj!
A tiszta szív mindig utat talál,
és benne él egy halk, szelíd remény.

Natali Sanders

Pislákoló fények

Pislákoló fények tánca
delejezve hívogat,
ködben gomolygó árnyak
őrzik hűen a sírokat.
Fényő rezdül, toboz zizzen,
széncinke, majd rigó röppen,
gyufa sercen, kanóc lobban,
láng táncol a mécs börtönben.
Fényvirágok egyre többen
köszöntik a holtakat,
szívekben parázkönnyek
emlék oltárán omlanak.

Homor Tivadar

Te meg Én

TE MEG ÉN
Egy reggel hideg volt és csendes,
nem csapódott ajtó, nem volt búcsú,
csak üres hely ott, ahol a szerelem lakott.

Az évek, mint kavicsok a zsebben
nehezednek és mindent betemetnek.
Tavaszi - nyári - színek - illat, mind
az őszi markába hulltak.

Csillagtalan, hideg az éj, az elmúlás
karjai nyúlnak. Most itt vagyunk ketten
Te meg Én, borongós ég alatt a
magány ölében, mint két árva
gondolat egy elfelejtett versben.

Atesz9902

Újabb rés a pajzson?

Elmentem volna a világvégére is,
Ahhoz, hogy párt keressek.
Semmivé lett a szeretet, a hit,
Semmivé lett a szó: Szeretlek.
Olyan könnyű kiadni, amit látsz,
Az egész csak egy illúzió, egy tánc.
Amire vagy meghív az Élet és ringatózol,
Vagy pedig csüngsz és lábadozol.
Nem mindegy, melyiket választod kettő közül,
Csak két szék közé ne ess, rosszabb csóstül.
De ez a lány olyan volt, mint a forró láva,
Beleestem, pedig lehet a vége lesz újabb dráma.
Mindig összetörtem magam, de ez valamivel másabb,
Húz magához, mint egy medve álma.

Kohász

Legalább a szemed

Ócska kopott mosoly,
végleges a sötét.
Elkopott álmait
két kézzel szórja szét.

Jó kedve csak játék,
nem komoly szerelme.
Csókja nem ajándék,
nincs a szíve benne.

Ne szeresd, ne kutasd!
Kerüld el messzire!
Magát sem szereti,
nem néz már senkire.

Üres lett, szomorú,
megöli szívedet.
Hunyd be a szemedet,
amikor öleled!

Baginé T. Szilvia

Az első hó

December, december...
Hamvas szürke hús reggel,
Megérkezett a tél sűrű hópelyhekkkel.
Pilláit rebesgeti ezüst fellegekben,
Hópihék táncolnak a jégcsap cseppeken.
Puha, fagyos hólepel borítja a tájat,
Szeleburdi szellő szó a fenyves köré árnyat.
Havazik, havazik...
Ünnepi körtáncot járnak,
Reményt ad, békességet a hófödte világnak.

edwardhooper

Őszi Tejút

Őszi balzsamos éjjelen,
Dombon állva nézem az eget,
S fenn a Tejút szórja csillagait,
Fák susognak a didergő szélben,
Valahol egy bagoly suhan,
A Tejút bíbor folyóján
Rohannak a fellegek,
Kitérom karom s a galaxisra fekszem,
Átfolyik lelkemen a földre hullt
Avar fanyar illata,
Odafenn látom a múlt fényeit,
S vándorolnék a Tejút finom porán,
S elmerülnék a csillagok borának mámorán.

jocker

A kék égbe kiáltom...

Fájdalmamat... a tengerbe szórom,
Könnyedségemet aztán... kék égbe kiáltom
És erőt merítek... sivatag homokjából,
Meg... puszták bokor sokaságából.

Vecsés, 2013. január 30. – Kustra Ferenc József

Mortelhun

Ne csak...

Ahogy virág nyílik
Kiegyezett földeken,
Úgy nyit szívem
Szíved felé.
S hogy ne legyen
Hiábavaló a szerelem
Eme apró rezdülése,
Egy régi panel árnyékában
Két boros kóla után,
Bátornak hitt,
Bátortalan csókkal
Pecsételem meg,
Hideg lelkeink
Eme eltévedt
És félénk gesztusát,
Hogy ne csak a félelem
Legyen az egyetlen kapocs
Halott érintéseink között...

Ann Heart

A köd

Fehér köd ült a tájra
Orromig is alig láttam.
Köd előttem, köd utánam
Összebb húztam a ruhámat.

Jön az este, szürkületben
bandukoltam lendülettel.
Út szélén a csupasz fák
A tél jövetelét mutatják.

Haldokló levelek a talajon
Lámpák fénye csillan az avaron
Szitál a köd, lassan oszlik
Bús kedvem is szertefoszlik.

2025. 11. 15.

Neked is lehet hangoskönyved!

- ✍️ Van egy, vagy több novellád, és szeretnéd, ha több emberhez eljutna?
- 📖 Antológiát népszerűsíteneél egy novella felolvasásával?
- 📖 Netalán az elkészült regényed szeretnéd népszerűsíteni könyvtrélerrel?
- 📺 Vagy azt teljes egészében hallgathatóvá is szeretnéd tenni?

Miért jó, ha van hangoskönyved?

- Nagyobb olvasótáborra tehetsz vele szert.
- Olvasóid bárhová magukkal vihetik, olyan helyekre is, ahová a papír könyvet nem.
- A hangoskönyv örömet okoz.
- Nem foglal el fizikailag helyet, mobilról is meghallgatható.
- Hallgathatják vezetés, sporttevékenység, házimunka, de akár (psszt!) munka közben is.

Legyen neked is hangoskönyved!

- 👉 Ne habozz! Keresd fel a hangoskönyvek készítésében több évtizedes tapasztalattal rendelkező Engler Józsefet Facebookon, vagy a tyted369@gmail.com e-mail címen, aki szíves örömet tájékoztat a lehetőségeidről!

Lepd meg az ünnepekre családtagjaid, barátaid!

Pinocchio